

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΑ ΒΟΡΕΙΑ.
- ΕΛΛΑΔΑ
- ΙΣΡΑΗΛ
- Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΜΕΤΑΠΟΙΗΣΗ
- Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΑΧΘΟΦΟΡΩΝ
- ΟΙ Τ/Κ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ—ΡΕΠΟΡΤΑΖ
- ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΤΗΣ ΕΔΕΚ

Στις προσπάθειες για Συνεργασία της Δεξιάς ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΜΕ ΕΝΟΤΗΤΑ

Ενότητα της δεξιάς ενάντια στην αριστερά, συσπείρωση ενάντια στο εργατικό κίνημα. Αυτό είναι το μήνυμα των συναντήσεων των ηγετών των δυο δεξιών κομμάτων που στόχο έχουν το μοίρασμα της εξουσίας ανάμεσα στο Συναγερμο και το ΔΗΚΟ. Μπροστα σ' αυτή την προοπτική της πόλωσης οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων στέκουν ανίσχυρες να αντιδράσουν. Εχοντας εγκαταλείψει την ταξική ανάλυση και το σοσιαλιστικό πρόγραμμα δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν την κατάσταση ούτε να δώσουν διέξοδο στο εργατικό κίνημα. Η μοναδική απάντηση είναι η ενότητα των αριστερών κομμάτων για διεκδίκηση της εξουσίας. Αυτή είναι η κατεύθυνση στην οποία οι πιο αγνοί ταξικοί αγωνιστές μέσα στο εργατικό κίνημα πρέπει να αγωνιστούν για να στρέψουν τα αριστερά κόμματα.

Ανεξάρτητα από τ' αποτελέσματα των συναντήσεων Κυπριανού-Κληρίδη η Κυπριακή κοινωνία έχει μπει για καλά στο δρόμο της πόλωσης. Το πιο σημαντικό δείγμα αυτής της πορείας είναι η κατάρρευση της ιδέας της εθνικής ενότητας στη συνείδηση των μαζών που εμφανίζεται ιδιαίτερα έντονα μετά τη διάλυση της συνεργασίας ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ. Για πρώτη φορά στην ιστορία των τελευταίων δεκαετιών η ηγεσία του εργατικού κινήματος δεν μπορεί να υποδείξει έστω και ένα τμήμα της αστικής τάξης το οποίο να μπορεί να χαρακτηρίσει «προοδευτικό» ή «πατριωτικό», για να μπορεί να δικαιολογήσει την πολιτική της διαταξικής συνεργασίας.

Σήμερα τα καλέσματα για «εθνική ενότητα» και για «αρραγές εσωτερικό μέτωπο» αποτελούν τους απόηχους μιας περασμένης εποχής. Η ίδια η πραγματικότητα αποδεικνύει ποσο ξεπερασμένα είναι. Όμως η ηγεσία και της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ επιμένουν σ' αυτές τις λανθασμένες και ξεπερασμένες θέσεις.

ΤΑ ΚΙΝΗΤΡΑ ΤΟΥ ΔΗΣΥ

Οι συναντήσεις Κυπριανού-Κληρίδη και τα παζαρέματα για μοίρασμα εξουσίας σημαδεύουν μια στροφή στην πολιτική του ΔΗΣΥ που μέχρι χτες παρουσίαζε τον Κυπριανού σαν εντελώς ανίκανο. Αυτή η στροφή είναι αποτέλεσμα της κατανόησης από μέρος της Συναγερμικής ηγεσίας ότι δεν είναι εύκολο πράγμα η πτώση του Κυπριανού (απλά γιατί η αδυναμία του ΔΗΣΥ και του ΑΚΕΛ να συνεργαστούν επιτρέπει στον Κυπριανού να επιπλέει) κι ότι ακόμα κι αν έπεφτε ο Κυπριανού, ο ΔΗΣΥ δεν μπορούσε να είναι καθόλου σίγουρος ότι θα έπαινε την προεδρία, ενώ οι πιθανότητες να ξαναεπιστρέψει στην Προεδρία, ο Κυπριανού θα ήταν πολύ μεγάλες από τη στιγμή που τον υποστήριζε

Συνέχεια στη σελ. 11

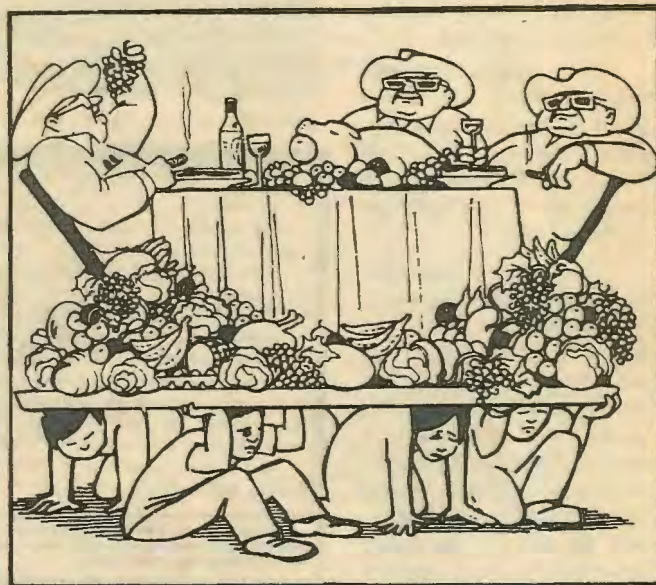
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΙΜΑΡΙΘΜΟ

Σε νέα συντονισμένη επίθεση ενάντια στους εργαζομένους έχει μπει ξανά την τελευταία περίοδο όλος ο εργοδοτικός μηχανισμός. Κυβέρνηση, ΚΕΒΕ, ΟΕΒ, αστικός τύπος, όλοι τους συντονισμένα με νέες ανακοινώσεις - εισηγήσεις τους προσπαθούν να βάλουν χέρι στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων με κύριες αιχμές το τιμαριθμικό, παγοποιήσεις μισθών και πρόσθετες φορολογίες.

Οι εκπρόσωποι των αστών έχουν σαν κύριο στόχο τους το ξεπέρασμα ή απόμειψη των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η οικονομία και το σύστημα τους μέσα από το κτύπημα του μισθού και βιοτικού επιπέδου του μεροκαματιάρη και κάθε εργαζόμενου.

Τα μέτρα που είδαμε να εισηγείται για να παρθούν στο υπουργικό συμβούλιο ο υπουργός οικονομικών στα μέσα του Μάη - μέτρα που επικροτήθηκαν και προπαγανδίστηκαν από όλο τον αστικό κόσμο - είναι:

1. Εισαγωγή του φόρου προστιθέμενης αξίας (VAT)
2. Παγοποίηση για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων
3. Μείωση των επιτοκίων και επιχορηγήσεων.
4. Τροποποίηση

του τρόπου υπολογισμού του τιμαριθμικού επιδόματος κλπ.

Αυτά τα μέτρα στοχεύουν απ' ευθείας και κύρια το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων με τη δικαιολο-

για ότι αυξήθηκαν σημαντικά τα κόστος των προϊόντων και το δημοσιονομικό έλλειμμα.

Την πρώτη επίθεση εκ μέρους του υπουργού οικονομικών ακολουθούν αυτές του ΚΕΒΕ και ΟΕΒ που αυτή τη φορά προχωρούν ένα βήμα πέρα από προηγούμενες θέσεις τους όπου ενώ παλιά ζητούσαν απλά τροποποίηση του τιμαριθμικού σήμερα απειλούν ότι θα προχωρήσουν μονομερώς στη μη καταβολή του λέγοντας ότι αδυνατούν να πληρώσουν τη νέα τιμαριθμική αύξηση (5%).

Το εργατικό κίνημα με καθοδήγηση από τις ηγεσίες του θα πρέπει να αντιδράσει άμεσα και δυναμικά για να αποκρούσει τις νέες προσπάθειες των αστών προβάλλοντας παράλληλα ένα πρόγραμμα δράσης που θα αποκρούει μελλοντικές τέτοιες επιθέσεις και θα βγάζει και την οικονομία από την κρίση και αδιέξοδο στα οποία οδηγείται.

Οι εργαζόμενοι δεν φταίνε σε τίποτα για τη σημερινή κατάσταση και με κανένα τρόπο δεν πρέπει να συμβεί ξανά αυτό που έγινε μετά το 74 με τις περικοπές

Συνέχεια στη σελ. 3

Συνέχεια στη σελ. 5

Όχι στην επιστράτευση των απεργών της ΑΗΚ

Η απαράδεκτη απόφαση της Κυβέρνησης να χρησιμοποιήσει την επιστράτευση για να εμποδίσει το δικαίωμα της απεργίας δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητη από το εργατικό κίνημα, αλλά είναι μια ακόμα ένδειξη για την ανάγκη περισσότερης προετοιμασίας του κινήματος.

Με το διάταγμα της εναντίον της ΕΔΑΗΚ η κυβέρνηση ανοίγει ένα επικίνδυνο δρόμο ενάντια σ' ολόκληρη την εργατική τάξη. Γιατί αν αφο το διάταγμα της επιστράτευσης περάσει σήμερα ανώδυνα πάνω στη ΕΔΑΗΚ, θα αποτελεί ένα σοβαρό προηγούμενο για να ξαναχρησιμοποιηθεί σε οποιαδήποτε απεργία θεωρήσει η κυβέρνηση ότι επηρεάζει σημαντικό τομέα.

Και ποιος άραγε δεν είναι σημαντικός τομέας; Ο τομέας των ημικρατικών - CΥΤΑ-ΡΙΚ-Αερογραμμές-τα λιμάνια-η βιομηχανία-ο τουρισμός;

Όποτε θελήσει δηλ. η Κυβέρνηση θα μπορεί να εφαρμόζει αυτά τα μέτρα, που μόνο σε δικτατορικά

καθεστώτα τα συναντούμε.

Η επιστράτευση ακόμα, πρέπει να προβληματίσει ξανά και ξανά τις ηγεσίες των συνδικάτων και κυρίως της ΠΕΟ, γιατί δεν είναι άμοιροι ευθυνών.

Η πολιτική της ΠΕΟ απέναντι στους ψηλόμισθους είναι αψή που παραχωρεί το δικαίωμα και την άνεση στη Κυβέρνηση να εφαρμόζει τέτοια μέτρα.

Αν ήξερε η κυβέρνηση ότι δεν θα αντιμετώπιζε μόνο την ομάδα των μηχανολόγων της ΕΔΑΗΚ (26 άτομα) αλλά θα είχε να αντιμετωπίσει ολόκληρη την εργατική τάξη γι' αυτή την ενέργεια δεν θα τολμούσε να το εφαρμόσει.

Όταν όμως το μαζικότερο συντεχνιακό κίνημα τάζεται καθαρά ενάντια στη απεργία, είναι έτσι που ανοίγει το δρόμο στη κυβέρνηση να εφαρμόζει τα αντιδραστικά της μέτρα.

Η επιστράτευση είναι μια προειδοποίηση, για το

Η νέα επίθεση της δεξιάς στην εσωκομματική διαμάχη ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Η ηγετική κλίκα της δεξιάς πτέρυγας της ΕΔΕΚ (Δ. Θεοδώρου, Α. Φρυδάς, Ρ. Πρέντζας, Τ. Χ' Δημητρίου κ.ά.) φαίνεται να βγαίνει νικήτρια για μια ακόμα φορά στην εσωκομματική διαμάχη που εξελίσσεται εδώ και αρκετούς μήνες (βλ. φύλλο αρ. 149) μέσα στο κόμμα.

Αυτή τη νίκη τη χάρισε στη δεξιά από τη μια η προσωπική παρέμβαση του Βάσου Λυσσαρίδη κι από την άλλη η άρνηση της ηγεσίας των «ανανεωτικών» αριστερών να μεταφέρουν τη σύγκρουση στη βάση του κόμματος, παραγνωρίζοντας την πικρή, πεντάχρονη τουλάχιστον, εμπειρία από τους διωγμούς της Αριστερής Πτέρυγας.

Έτσι παρα το γεγονός ότι η ομάδα των «ανανεωτικών» κέρδισε μετά από δουλειά ομαδοποίησης (αφραξιονιστική) την πλειοψηφία της 15μελους επαρχιακής Επιτροπής Λευκωσίας στην πρόσφατη συνδιάσκεψη, άφησαν τον Πρόεδρο του κόμματος Β. Λυσσαρίδη να διορίσει(!) άλλα 15 άτομα δίνοντας πίσω το πάνω χέρι και την «εξουσία» στην ηγετική κλίκα των δεξιών του κόμματος (Σύμφωνα με πληροφορίες από κύκλους των «ανανεωτικών»).

Αυτή η εξέλιξη επισκίασε την επίθεση ενάντια στο Δ. Θεοδώρου και τις καταγγελίες εναντίον του στην Κεντρική Επιτροπή για «ανάρμοστη συμπεριφορά και δράση του».

Πριν από την παρέμβαση Λυσσαρίδη οι «ανανεωτικοί» άφησαν να διαρρεύσει πως ο Β. Λυσσαρίδης είναι μαζί τους κι ότι θα διώξει την «τετρανδρία» ή τουλάχιστον τους Θεοδώρου - Φρυδά - Πρέντζα. Χαρακτηριστικά αναφέρονταν σε δηλώσεις του ίδιου του Λυσσαρίδη σύμφωνα με τις οποίες διαβεβαίωνε πως αρκετά προβλήματα του έχουν δημιουργήσει οι δεξιοί, ότι έδωξαν τα «καλύτερα παιδιά» από το κόμμα χάνοντας έτσι 6% των ψήφων του, ότι τώρα είναι καιρός να φύγουν οι ίδιοι κ.ά.

Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε αν η ηγεσία των «ανανεωτικών» πίστεψε πραγματικά όλες αυτές τις διαβεβαιώσεις και γι' αυτό περιόρισε τη διαμάχη σε ψηλά ηγετικά επίπεδα. Αυτό είναι πολύ δύσκολο να το πιστέψει κανένας. Οι ηγέτες των «ανανεωτικών» δεν είναι πρωτάρηδες.

Είδαν από κοντά τον Β. Λυσσαρίδη να καταπατά καταστατικά δημοκρατικές διαδικασίες, διακηρύξεις κι υποσχέσεις στους αριστερούς του κόμματος δεκάδες φορές-στηρίζοντας στο τέλος-τέλος πάντα τη δεξιά γραφειοκρατία. Αυτό έκαμε στο 3ο Συνέδριο του 79, αυτό έκαμε στην επαρχιακή Πάφου το 80, στη Συνδιάσκεψη της Λεμεσού το 81 και κάθε φορά που γίνονταν εκλογές για τον Επαρχιακό Γραμματέα της Λάρνακας (επιβάλλοντας πάντα έτσι θελικά τον Κρ. Γεωργιάδη παρα τις διαμαρτυρίες της βάσης).

Οι ηγέτες των «ανανεωτικών» δεν έχουν καμμία δικαιολογία για την αδρά-

νεια τους απέναντι στα γνήσια αριστερά μέλη του κόμματος που πίστεψαν και βασίστηκαν σ' αυτούς για μια πραγματική ανανέωση μέσα στο κόμμα που αναζητούν την επιστροφή στις αγωνιστικές παραδόσεις και σοσιαλιστικές θέσεις της ΕΔΕΚ που αναμένουν το διώξιμο των σαθρών δεξιών ηγετικών στοιχείων που έχουν οδηγήσει για 10 χρόνια τώρα το κόμμα από τη μια δεξιά στροφή στην επόμενη, από την μια ήττα στην άλλη.

Αντίθετα με τις ελπίδες των υποστηρικτών τους οι «ανανεωτικοί» άφησαν την πρωτοβουλία στο Δώρο Θε-

ώρου να διοχετεύει ανενόχλητη όλες τις λεπτομέρειες της σύγκρουσης μέσα στην ακροδεξιά «Αλήθεια». Τους άφησαν να μιλούν για ενημέρωση της βάσης - αυτούς που περιφρόνησαν τη βάση, αυτούς που κάθε ενημέρωση - ακόμα κι εσωτερική - την έβλεπαν σαν «φραξιονισμό» «Μαοϊσμό» «Τροτσκισμό».

Στην πραγματικότητα αν δεν υπήρχε η καθημερινή τροφοδότηση της «Αλήθειας» από πράχτορες της δεξιάς πτέρυγας, τα μέλη της ΕΔΕΚ δεν θα μάθαιναν ίσως ποτέ για την σύγκρουση των «ανανεωτικών» με τη δεξιά πτέρυγα.

Αντι να απαντήσουν στο Δώρο Θεοδώρου και να μεταφέρουν - όπως ζήτησε εκ του ασφαλούς - τη συζήτηση στη βάση προτίμησαν να σιωπήσουν. Το ηγετικό στέλεχος μάλιστα των «ανανεωτικών» Ντίνος Μιχαήλ προτίμησε (σύμφωνα με πληροφορίες από «ανανεωτικούς» κύκλους) να αποχωρήσει από την κεντρική επιτροπή «για να μη διασπαστεί το κόμμα»!

Μια τέτια στάση δεν μπορεί παρα να απογοητεύσει την αριστερή βάση του

(που επεδίωκε η ηγεσία) δεν μπορεί να περάσει εύκολα μέσα στον εδελίτες μετα τις διαπραγματεύσεις ΔΗΣΥ-ΔΗΚΟ, σήμερα που η ηγεσία των ΑΚΕΛ βρίσκεται σε τρομερά αδιέξοδα αρνούμενη να προβάλλει την αριστερή διέξοδο στην πολιτική κρίση σήμερα που η αστική τάξη συσπειρώνεται για να χτυπήσει τους εργαζόμενους το εργατικό κίνημα ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΔΕΚ.

Δεν χρειάζεται όμως (με τα λόγια του Δ. Θεοδώρου!) ένα «κόμμα της μυστικοπάθειας, του χαφιεδισμού και της εθνικής εξόντωσης ανθρώπων». Δεν χρειάζεται ένα κόμμα «σταλινικό» (!) αλλά ένα κόμμα του «δημοκρατικού σοσιαλισμού».

Χρειάζεται ένα κόμμα ενωμένο, ένα κόμμα όπου η βάση πραγματικά θα ενημερώνεται και θ' αποφασίζει.

Για ένα τέτοιο κόμμα πάλαψαν σκληρά και παλεύουν οι Μαρξιστές της ΕΔΕΚ. Όταν οι Μαρξιστές διαγράφονταν το 1980, το 81 το 83 και το 84 οι ηγέτες των «ανανεωτικών» είτε παρακολουθούσαν, είτε χαϊρόντουσαν είτε οργάνωναν και ψήφισαν της διαγραφές μας, παρα της προειδοποιήσεως μας ότι θα ερχόταν η σειρά τους.

Σήμερα στην πραγματικότητα αυτο συμβαίνει. Η παραίτηση του Ντίνου Μιχαήλ που δέχτηκε πριν 5 χρόνια να αντικαταστήσει την εκλεγμένη ηγεσία της Σοσ. Νεολαίας ΕΔΕΝ κι από τότε ταυτίστηκε με το κίνημα των Μαρξιστών από την ΕΔΕΚ, είναι μόνο ένα μικρό δείγμα του τι θ' ακολουθήσει.

Οι Μαρξιστές δεν χαιρόνται που οι προειδοποιήσεις τους επαληθεύονται ούτε όμως κι απογοητεύονται. Μπορεί η δεξιά ηγετική κλίκα να κερδίσει μερικές μάχες. Δεν έχει κερδίσει όμως τον πόλεμο.

Αν ενωθεί η αριστερή βάση της ΕΔΕΚ κάτω από τις διακηρύξεις και το σοσιαλιστικό πρόγραμμα που είχε το κόμμα πριν να γίνει έρμαιο της δεξιάς πτέρυγας και με μια αποφασιστική ηγεσία μπορούμε να κερδίσουμε το κόμμα πίσω στο σοσιαλισμό και την εργατική

τάξη. Σ' αυτόν τον αγώνα η Σοσιαλιστική Έκφραση και η Αριστερή Πτέρυγα θα συνεχίσει να αφιερώνει όλες της δυνάμεις.

Δώρος Μιχαήλ

ΠΟΡΕΙΑ ΕΔΕΚ

Πρόεδρο Σ.Κ. ΕΔΕΚ
Δρα Βάσο Λυσσαρίδη.
Σύντροφε Πρόεδρε.

Η φετινή αντικατοχική πορεία του κόμματος συμπίπτει με μια νέα καμπή στις Κυπριακές εξελίξεις καθώς προετοιμάζονται νέα παζαρέματα ανάμεσα στον Κυπριανό και τον Ντενκας, καθώς εμφανίζονται τάσεις συσπείρωσης της δεξιάς ενάντια στο εργατικό κίνημα και τα λαϊκά στρώματα και καθώς η κυπριακή κοινωνία έχει μπει για καλά στο δρόμο της πόλωσης.

Μέσα στις συνθήκες όπως διαμορφώνονται ο ρόλος του Κόμματος γίνεται κρίσιμος. Η ΕΔΕΚ μπορεί στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος να δώσει τη διέξοδο στις λαϊκές μάζες.

Η αντικατοχική πορεία από τον Πύργο, σύντροφοι υποστηρικτές της σοσιαλιστικής έκφρασης έγιναν αντικείμενα επίθεσης από ηγετικά στελέχη του κόμματος και διώχθηκαν βίαια από την πορεία. Τέτοια, απαράδεκτα και ξένα προς οτιδήποτε σοσιαλιστικό, περιστατικά εκθέτουν το κόμμα στη συνείδηση του λαού και δίνουν όπλα στους εχθρούς του.

Η σοσιαλιστική έκφραση ζητά το δικαίωμα συμμετοχής στην πορεία για φίλους και υποστηρικτές της.

Στην περσινή πορεία από τον Πύργο, σύντροφοι υποστηρικτές της σοσιαλιστικής έκφρασης έγιναν αντικείμενα επίθεσης από ηγετικά στελέχη του κόμματος και διώχθηκαν βίαια από την πορεία. Τέτοια, απαράδεκτα και ξένα προς οτιδήποτε σοσιαλιστικό, περιστατικά εκθέτουν το κόμμα στη συνείδηση του λαού και δίνουν όπλα στους εχθρούς του.

Για να αποφευχθούν φέτος παρόμοια επεισόδια ζητούμε να μας πείτε αν επίσημα το Κόμμα θεωρεί την παρουσία μας στην πορεία ανεπιθύμητη.

Συντροφικά,
Η Συντακτική Επιτροπή

2, Ιουλίου, 1985.
Κοινοποίηση: Κεντρικούς Επιτρόπους Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Αντιπροσωπεία μας επισκέφθηκε το πολιτικό γραφείο του Β. Λυσσαρίδη για να παραδώσει την επιστολή και να συζητήσει την συμμετοχή μας στην πορεία, την Πέμπτη 4.7.85. Ο Β.Λ. δεν μπόρεσε να δει την αντιπροσωπεία αλλά δέχτηκε την επιστολή.

Μέχρι τις 11.7.85, μέρα που ξεκίνησε η πορεία δεν υπήρξε απάντηση στην επιστολή μας οπότε αντιπροσωπεία μας ξαναπροσπάθησε να συναντήσει το Βάσο Λυσσαρίδη.

Το αίτημα μας αγνοήθηκε εντελώς. Ο Β.Λ. απόφυγε να δεχτεί αντιπροσωπεία μας και ν' απαντήσει. Αντι αυτού, ένα μέλος της Κ.Ε. του κόμματος πήρε τηλεφώνω στα γραφεία για να μας πει να μην πάμε στην πορεία γιατί είμαστε ανεπιθύμητοι. Αρνήθηκε να μας πει το όνομα του.

Δυο μέρες προηγουμένως, άλλο μέλος της Κ.Ε. είχε πάρει τηλεφώνω, μετά που παράλαβε την επιστολή κοινοποίησης, και με απειλές και βρισιές προειδοποίησε να μην πάει κανένας υποστηρικτής της Σ.Ε. στην πορεία. Ούτε αυτός δέχτηκε να αφήσει τ' όνομα του.

Είναι γι' αυτό που θεωρώ ότι το ζήτημα παύσει να σοβαρό. Ίσως που θα επιτρέπεται πλέον να μείνει μυστικό των στελεχών.
Δεν επιτρέπεται όμως να εκχωρούμε την «πληροφόρηση» των μελών μας σ' «Αλήθεια» του Κουλέζου.
Έχουμε υποχρέωση να αποσταθούμε στη βάση. Τα μέλη του Κόμματος θα πρέπει να ενημερωθούν και να αποφασίσουν. Γιατί όπως άφηναν τα πράγματα μόνο η κομματική βάση μπορεί να περιφρονήσει και να σώσει την ανθρωπότητα, τη δημοκρατία, την εθνική φυσιογνωμία του Κόμματος.
Κι αυτό πρέπει να γίνει το ταχύτερο προτού είναι αργά.
Οι δύσκολοι καιροί που περνά η εθνική μας υπόθεση δεν μπορεί να είναι δικαιολογία απουσίας των ευθύνών μας. Γιατί οι καιροί όσο πάνε θα γίνουν δυσκολότεροι. Και μόνο ένα κόμμα με υγιείς και ατολόγη ενότητα μπορεί να ανταποκριθεί στο κάλεσμα των ιστορικών στιγμών.
Ας θεραπεύσουμε λοιπόν το Κόμμα μας προτού είναι αργά.
Μάρτιος 1985 Δώρος Θεοδώρου

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΔΕΚ
Λεωφ. Κωνσταντίνου Παλαιού 23, Λευκωσία, Τ.Κ. 1064
Προς όλα τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής
Συναγωνιστή/στρια, 3ο Ξέμα
"Συμπεριφορά και δράση του Οργανωτικού Γραμματέα Δ. Θεοδώρου και επιβολή κυρώσεων και λήψη μέτρων εναντίον του για την ανάρμοστη συμπεριφορά και δράση του".
Το θέμα γράφτηκε γι' τον σιν. Κουσόπουλο Δ. Τετούκη

Πρόσκληση προς τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής της ΕΔΕΚ για το θέμα της επιβολής κυρώσεων εναντίον του Δώρου Θεοδώρου.
ΕΔΕΚ: Στο σκαμνί ο Δώρος Θεοδώρου
«ΑΠΟ ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΑ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑΣ ΠΑΣΧΕΙ Η ΚΟΡΥΦΗ»
Σύμφωνα με πληροφορίες μας από πηγή της ΕΔΕΚ, έχει βρεθεί στην Κεντρική Επιτροπή του κόμματος μέλη της κεντρικής επιτροπής και οργανωτικού γραμματέα της ΕΔΕΚ. Ο κ. Θεοδώρου είχε, όπως αποκάλυψε η «Αλήθεια» και κατάγνητε το κλίμα του «χαφιεδισμού» της ηθικής εξόντωσης των μελών και των οπαδών.

οδώρου και την κλίκα του. Επέτρεψαν σ' αυτόν να μιλά ανενόχλητος για «δημοκρατικές διαδικασίες» για «αντικατοχική πορεία» για «αληθινή εξόντωση ανθρώπων» για «χαφιεδισμό και ανεξέλεγκτες υπηρεσίες πληροφοριών».

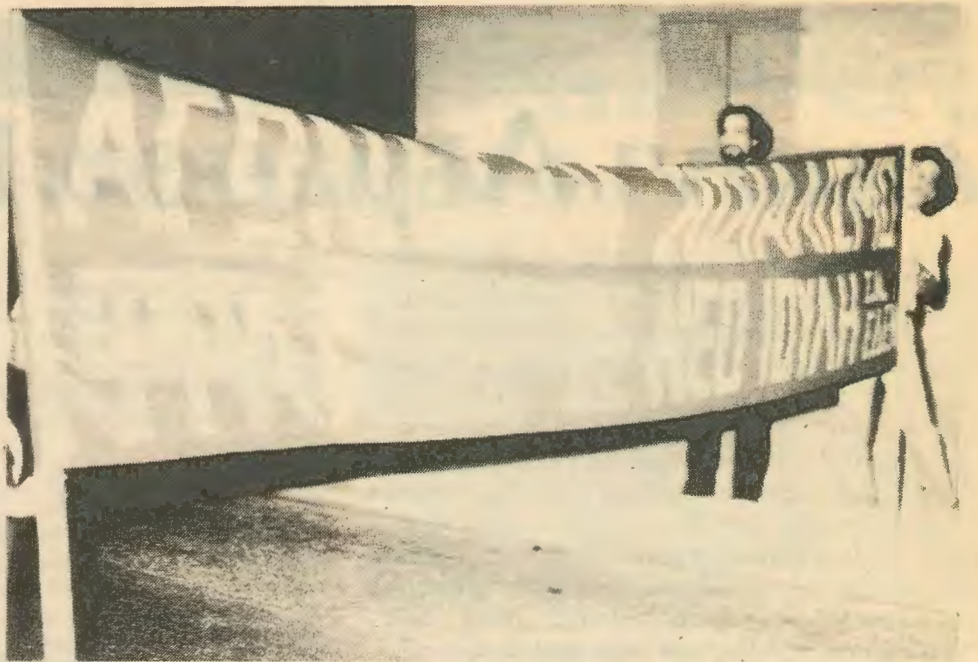
Ποιον; Αυτον που ήταν η κινητήρια δύναμη κάθε ιντριγκας, κάθε αποβολής, κάθε λασπολογίας, κάθε τραμπουκισμού, κάθε κληρονομιάς αριστερών από τότε που τον απέβηκε με το αλεξίπτωτο (1976) μέσα στο κόμμα και βρέθηκε αμέσως κεντρικός Οργανωτικός και Βουλευτής.

κόμματος αφήνοντας άθιχτη τη δεξιά πολιτική και τη σαθρότητα που επικρατεί.

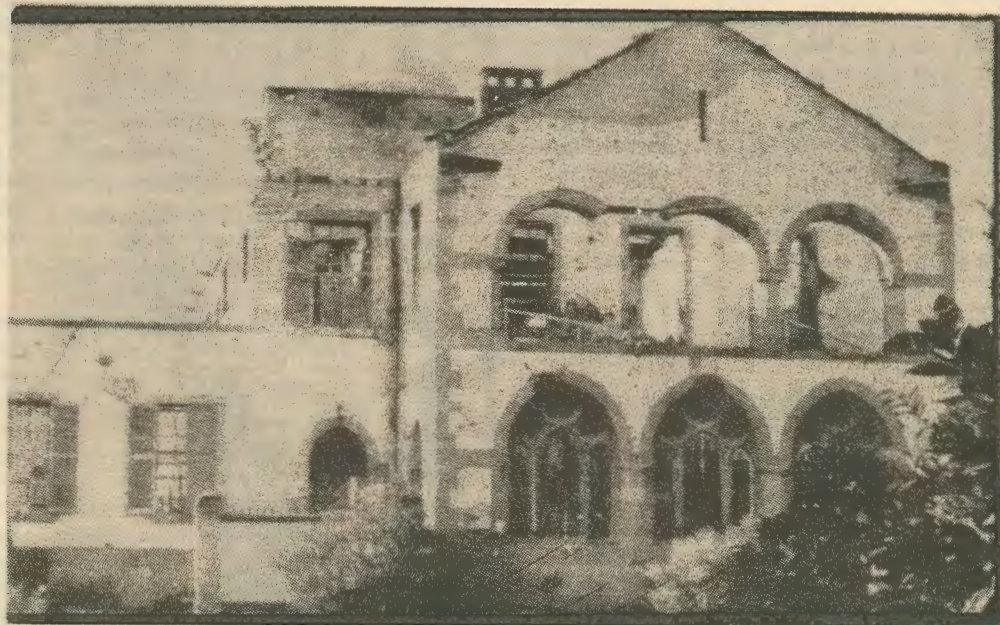
Δεν χωρεί όμως σήμερα η αδράνεια και η απογοήτευση. Οι ευθύνες όσων πάλαψαν για να χτιστεί αυτό το κόμμα κι όσων εναποθέτουν ακόμα τις ελπίδες τους σ' αυτό σαν μια εναλλαχτική λύση στον αγώνα για τη λευτεριά και το σοσιαλισμό είναι τόσο βαρειές όσο ποτε. Δεν πρέπει, σύντροφοι, να χαρίζουμε το κόμμα στη δεξιά ηγεσία και τους γραφειοκράτες. Ιδιαίτερα σήμερα που η συνεργασία ΕΔΕΚ-ΔΗΚΟ

ΙΟΥΛΗΣ 74

11 χρόνια μετα

Το καλοκαίρι του '74 αποτελεί τον πιο σημαντικό σταθμό στην πρόσφατη ιστορία του κυπριακού εργατικού κινήματος. Με το πραξικόπημα πρώτα και την εισβολή που ακολούθησε αμέσως μετά, οι εργαζόμενοι, Ε/Κύπριοι και Τ/Κύπριοι, πλήρωσαν με το αίμα τους και τελικά με τον βίαιο γεωγραφικό και πολιτικό διαχωρισμό την ανικανότητα της κυπριακής αστικής τάξης να λύσει το εθνικό πρόβλημα. Μια ανικανότητα που συνεχίζεται και σήμερα, 11 χρόνια μετά, να αποτελεί το μεγάλο εμπόδιο στην επανένωση των δυο κοινοτήτων της Κύπρου. Ταυτόχρονα η συνεχιζόμενη ύπαρξη του εθνικού προβλήματος αποτέλεσε το κύριο όπλο των αριστερων κομμάτων, κατόρθωσαν να κρατηθούν στην εξουσία αποπροσανατολίζοντας και καταπιέζοντας την εργατική τάξη.

Παρ' όλο που όλ' αυτά τα χρόνια στην εξουσία βρισκόταν η δεξιά είναι φανερά τα αδιέξοδα της πολιτικής των αριστερων κομμάτων. Γιατί η ως τώρα ακολουθούμενη πολιτική δεν βρισκόταν έξω από τη λογική των κομμάτων αυτών. Οι κατα καιρούς επί μέρους διαφωνίες στους χειρισμούς δεν απαλλάσσουν τις αριστερες ηγεσίες από το να είναι συνυπεύθυνοι για τη συνεχιζόμενη στασιμότητα. Κι αυτό θα ισχύει ενόσω αρνούνται να καταλάβουν πως οι αστοί στο Βορρά και στο Νότο είναι αδύνατο να βρουν οποιαδήποτε λύση που να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Το χουντικό πραξικόπημα και η ιμπεριαλιστική εισβολή της Τουρκίας δεν ήταν γεγονότα που εμφανίστηκαν ξαφνικά το '74. Το εθνικό πρόβλημα αποτελεί το κύριο στοιχείο της κυπριακής πολιτικής ζωής για δεκαετίες. Στην περίοδο πριν από το '60 εμφανίζονταν σαν αντιαποικιακός αγώνας για την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Στην περίοδο 60-74 σαν σύγκρουση ανάμεσα στις δυο κοινότητες και καταπίεση της Τ/Κυπριακής μειοψηφίας από τους Ε/Κύπριους. Στην περίοδο μετά το '74 πήρε τη μορφή της εισβολής και της διχοτόμησης.

καθυστερημένη εμφάνιση της Τ/Κ αστικής τάξης έτει-

νε να την εξαφανίσει μπροστά στην ολοκληρωτική κυριαρχία του Ε/Κ κεφαλαίου. Οι δυο κοινότητες έρμαιο στα χέρια των πιο εθνικιστικών στοιχείων σπρώχθηκαν σε διαμάχες. Η σύγκρουση στο πολιτικό επίπεδο, με τον έντονα εθνικιστικό χαρακτήρα που πήρε, αποτελούσε αντανάκλαση της σύγκρουσης στην οικονομική βάση.

Η Ε/Κυπριακή ηγεσία στάθηκε εντελώς ανίκανη να ανατρέψει αυτή την πορεία. Κι αυτό παρα το γεγονός ότι η πολιτική του Μακαρίου είχε την πλήρη υποστήριξη των αριστερων κομμάτων ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ και της συντριπτικής πλειοψηφίας των κυπριακών μαζών. Αυτή η πλατεία «πατριωτική ενότητα» δεν μπόρεσε να απευθυνθεί στις μάζες των Τ/Κ και να τις κερδίσει αφαιρώντας έτσι το έδαφος κάτω από τα πόδια των Τ/Κ εθνικιστών. Δεν μπόρεσε να αντιμετω-

πίσει ούτε τους Ε/Κ φασίστες, ούτε να περάσει κάτω από τον έλεγχο της την εθνική φρουρά που ήταν το κύριο στήριγμα της ελληνικής στρατιωτικής κυβέρνησης στην Κύπρο. Κι ενώ το πραξικόπημα του Ιούλη του '74 ήταν για όλους κοινό μυστικό έπιασε τις κυπριακές μάζες στον ύπνο και εντελώς απροετοίμαστες.

Ολόκληρη η «αντιιμπεριαλιστική» πολιτική της προηγούμενης περιόδου απόδειξε τη χρεωκοπία της όταν το '74 κατάληξε σ' αυτό που στόχευε να αποτρέψει. Και δεν ήταν απλώς η πολιτική ενός ανθρώπου αλλά η πολιτική της Ε/Κ αστικής τάξης που στο πρόσωπο του Μακαρίου παρουσιαζόταν από τα αριστερα κόμματα και κυρίως από το ΑΚΕΛ σαν ο κεντρικός άξονας της συνεργασίας των «πατριωτικών δυνάμεων».

Ωστόσο και το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ συνέχισαν αυτή

την ίδια πολιτική της ταξικής συνεργασίας και μετά το '74 - συνεργασία ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ-ΔΗΠΑ το '76, υποστήριξη του Κυπριανού στην προεδρία το '78 και μίνιμουμ πρόγραμμα ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ το '82. Τιποτα δεν έχουν διδαχθεί τα αριστερα κόμματα από την προηγούμενη ιστορική εμπειρία.

Αυτή η πολιτική είναι ο μοναδικός υπεύθυνος για την αναθάρρηση της δεξιάς. Κατάφεραν οι ηγεσίες των αριστερων κομμάτων, με την πολιτική ουράς που ακολουθούν να απαλλάξουν τη δεξιά από τις αμαρτίες του παρελθόντος και σήμερα να ετοιμάζονται τα δυο κόμματα της, ΔΗΣΥ και ΔΗΚΟ, να επιτεθούν ενωμένα ενάντια στο εργατικό κίνημα.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ με χαρακτηριστική πολιτική μυωπία εξακολουθεί να επιμένει στο μύθο της πατριωτικής δεξιάς και της εθνικής «ενότητας όλων των πολιτικών δυνάμεων». Ακόμα 11 χρόνια στασιμότητας και αδιεξόδων στο κυπριακό δεν είναι αρκετά για ν' αλλάξει πολιτική η ηγεσία του ΑΚΕΛ.

Αυτή η ίδια γραμμή στην ουσία ακολουθείται και από την ηγεσία της ΕΔΕΚ. Η μοναδική διαφορά βρίσκεται στο γεγονός ότι πρόκειται για δυο αστικές λογικές. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ παίρνει μια πιο σκληρή διαπραγματευτική στάση και ζητά περισσότερα ανταλλάγματα. Τα τελευταία χρόνια έχει στραφεί σ' ένα άκρατο εθνικισμό εντελώς ξένο με τις αρχές και το πρόγραμμα ενός σοσιαλιστικού κόμματος.

Αυτή την πραγματικότητα άρχισε να συνειδητοποιεί η εργατική τάξη - κι αυτό είναι φυσικό να εκφράζεται σε πρώτο στάδιο με την αδιαφορία. Ταυτόχρονα τα πρώτα οικονομικά προβλήματα και η διάθεση των αστών να τα φορτώσουν στη ράχη της εργατικής τάξης (απειλές για περικοπή τιμάρθιμου και παγοποίηση μισθών) δημιουργούν μια νέα διάσταση στες συνειδήσεις των εργαζομένων που δεν είναι διατεθειμένοι στο όνομα του εθνικού ζητήματος να γίνουν θύματα εκμετάλλευσης του χρεωκοπημένου καπιταλισμού.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση εδώ και χρόνια προβάλλει τη σοσιαλιστική προοπτική σαν τη μόνη που μπορεί να οδηγήσει σε λύση.

Σε αντίθεση με τους αστούς οι εργαζόμενοι στο Βορρά και στο Νότο δεν έχουν τίποτα να μοιράσουν. Η λύση στο εθνικό περνά μέσα από την ενότητα των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Αυτό οι αστοί δεν θα το πετύχουν ποτέ. Το σπάσιμο της συνεργασίας με την δεξιά και η υιοθέτηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος είναι η μόνη βάση πάνω στην οποία έχουν καθήκο να κινηθούν τα αριστερα κόμματα.

Η σημασία της υιοθέτησης ενός σοσιαλιστικού προγράμματος από την αριστερα στο Βορρά και στο Νότο είναι σήμερα επιβεβλημένη από τα ίδια τα γεγονότα. Όσο δύσκολη κι αν φαίνεται σαν επιλογή είναι η μοναδική πραγμα-

Γιώργος Καψής

Όχι στην επιστράτευση

Συνέχεια από τη σελ. 1
τι θα εφαρμόσει η Δεξιά στο μέλλον.

Τα μέτρα πάρτηκαν σε μια περίοδο έντονης πολιτικής αναταραχής, αδιεξόδων, σε μια περίοδο που είδαμε τις απόπειρες συνένωσης της Δεξιάς, που κυριώτερος λόγος είναι να δημιουργήσουν μια δυνατή Δεξιά στη Κυβέρνηση για να μπορέσουν έτσι να κτυπήσουν το εργ. κίνημα, μέσα στη όλο και εντεινόμενη κρίση της οικονομίας μας.

Είναι γιαφτο που και οι βιομηχανίοι βγήκαν με δύναμη και αποφασιστικότητα και χειροκρότησαν αφτη την ενέργεια της κυβέρνησης, γιατί βλέπουν ότι έτσι προστατεύονται τα συμφέροντα τους.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών είναι απαράδεκτο να κωλυσιεργούν ακόμα. Έπρεπε, να βγάλουν κοινή ανακοίνωση που να καλούν ολόκληρη την εργατική τάξη να αντιδράσει και να καταδικάσει αφτη την ενέργεια της κυβέρνησης και όχι μόνο η ΣΕΚ να έχει βγάλει ανακοίνωση. Η ΠΕΟ - ΔΕΟΚ ακόμη προβληματίζονται. Είναι καφτο θέμα που πρέπει να ξεσηκώσει την εργ. τάξη να την εκπαιδεύσει να την προετοιμάσει για τις μάχες που έρχονται.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Λιμάνι Λεμεσού: Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ

ΑΧΘΟΦΟΡΩΝ

Στη δημοσιογραφική διάσκεψη που έδωσε τη Δευτέρα 1.7.85 ο γενικός διευθυντής της Αρχής Λιμένων, Τζους Παγιάτας, είπε δίχως περιστροφές ότι ο λόγος που δεν λύνονται τα χρόνια προβλήματα στα λιμάνια, και ειδικά ο λόγος που καθυστερεί για χρόνια η δημιουργία ενός ενιαίου φορέα για τη διοίκηση των Λιμανιών, «οφείλεται στο ότι τα συγκρουόμενα ιδιωτικά συμφέροντα έχουν βραχυκυκλώσει την Αρχή Λιμένων και δεν της επιτρέπουν να υλοποιήσει τα σχέδιά της... παρ' όλο που έγιναν πολλές σχετικές μελέτες».

Το πρόβλημα

Όταν η Αρχή Λιμένων έχει επενδύσει το 95% των 10 εκ. λιρών που είναι επενδυμένες στο λιμάνι αλλά η διεύθυνση δεν μπορεί να εφαρμόσει τα σχέδια της, τότε κάπου υπάρχει ένα σκάνδαλο. Και το σκάνδαλο ξεκινά από την κορυφή, γιατί το διορισμένο από την Κυβέρνηση επταμελές διοικητικό συμβούλιο του Λιμανιού, αποτελείται στην πλειοψηφία του από Λεμεσιανούς επιχειρηματίες, ναυτικούς πράχτορες, οι οποίοι χρησιμοποιούν το Λιμάνι για τις εισαγωγές και τις εξαγωγές του και οι οποίοι είναι φυσικό να ενδιαφέρονται μόνο για τα κέρδη τους και για την προώθηση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας μέσα στο Λιμάνι. Τα ιδιωτικά συμφέροντα μέσα στο Λιμάνι Λεμεσού έχουν επενδυμένο μόνο το 5% (συνέντευξη Τζ. Παγιάτα) περίπου κι όμως αποκομίζουν κέρδη κι κεφαλαιοκράτες!

Το βραχυκύκλωμα ξεκινά από την ίδια την διοίκηση της Αρχής. Υπάρχει σύγκρουση συμφερόντων ανάμεσα στα μέλη του διοικητικού συμβουλίου και την ίδια την Αρχή Λιμένων!

Τέτοια παράλογα είναι φυσιολογικά μέσα στον καπιταλισμό. Γαίτι στον καπιταλισμό τα πάντα υπάρχουν για να εξυπηρετούν τα κέρδη και τους κεφαλαιοκράτες - έτσι και τα λιμάνια. Το πρόβλημα είναι σχεδόν άλλοτο μέσα στον καπιταλισμό. Μόνο μια σοσιαλιστική κοινωνία η οποία θα έχει κάτω από τον έλεγχό της τις ναυτιλιακές εταιρείες, το εμπόριο, τις εισαγωγές και τις εξαγωγές, μπορεί να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για την ομαλή λειτουργία του Λιμανιού, βάζοντας όλες τις εργασίες κάτω από τον έλεγχο της Αρχής Λιμένων μέσα σε συνθήκες δημοκρατικής και ουσιαστικής συμμετοχής των εργαζομένων στη διοίκηση. Ο αγώνας για το σοσιαλισμό θα λύσει όχι μόνο τα προβλήματα των εργατών στα λιμάνια (προσφέροντας καλύτερα μεροκάματα, λιγότερες ώρες δουλειάς και καλύτερες συνθήκες δουλειάς, και συμμετοχή στη διοίκηση) αλλά συμφέρει ακόμα και στους μικρο ιδιοκτήτες του Λιμανιού, τους αχθοφόρους, οι οποίοι είναι αδύνατο να αντεπεξέλθουν ενάντια στο μεγάλο κεφάλαιο ή ενάντια στην Αρχή.

Η δουλειά των αχθοφόρων είναι να μεταφέρουν τα εμπορεύματα από τους

γερανοί στις αποθήκες του λιμανιού. Είναι οργανωμένοι σε σύνδεσμο (78 μέλη) και έχουν επενδυμένα στο λιμάνι, μηχανήματα αξίας μερικων εκατοντάδων χιλιάδων λιρών. Εργοδοτούν γύρω στους 120 μηχανοδηγούς, γραφείς, εργάτες κλπ, για να μπορούν να διεκπεραιώσουν τη δουλειά της μεταφοράς και της αποθήκευσης των εμπορευμάτων.

Το μέλλον των αχθοφόρων είναι εντελώς αβέβαιο. Για να φέρουν σε πέρας τη δουλειά τους πρέπει να χρησιμοποιούν τα βαριά μηχανήματα της Αρχής από τη μια και της εταιρείας «Ομόνοια» από την άλλη (η οποία έχει επενδυμένα κεφάλαια στο Λιμάνι). Στο βαθμό που εισάγονται νέα μηχανήματα στο Λιμάνι για τη δουλειά των αχθοφόρων, και που αυτά τα μηχανήματα δεν αποτελούν ιδιοκτησία του Συνδέσμου Αχθοφόρων, η ύπαρξη των αχθοφόρων θα γίνεται όλο και περισσότερο παρασιτική. Αν ήταν να περάσουν όλα τα μηχανήματα στην ιδιοκτησία της Αρχής Λιμένων ή της «Ομόνοιας» οι αχθοφόροι θα ήταν άχρηστοι.

Έτσι το δίλημμα το οποίο μπαίνει στο τέλος τέλους μπροστά στους αχθοφόρους είναι είτε να καταφέρουν να μετατραπούν σε μεγάλο-καπιταλιστές στο Λιμάνι για να είναι οι υπηρεσίες τους πραγματικές, είτε να αφανιστούν. Το πρώτο αποκλείεται. Στην ουσία οι αχθοφόροι βρίσκονται σε μια συνεχή μάχη για να επιβιώσουν. Καταλαβαίνοντας αυτό, είναι διατεθειμένοι, όπως δηλώνουν οι ίδιοι, να αποζημιωθούν από την Αρχή Λιμένων η οποία ν' αναλάβει τη δουλειά τους, κι αυτοί να είναι απλοί εργάτες στο Λιμάνι!

Η απεργία

Πίσω από την απεργία βρίσκεται η προσπάθεια των αχθοφόρων να διατηρήσουν τις θέσεις τους ενάντια στην αρχή Λιμένων και τους ναυτικούς πράχτορες. Η απεργία αποτελούσε την αντίδραση των αχθοφόρων σε πρόταση της Αρχής για να αναλάβει τη δουλειά του Συνδέσμου Αχθοφόρων, εταιρεία στην οποία να συμμετέχουν η Αρχή, ο Σύνδεσμος και οι Ναυτικοί Πράχτορες κατά 33% - πράγμα που ισοδυναμεί.

Η απεργία κράτησε από τις 28 Ιούλη μέχρι τις 4 Ιούλη. Σταμάτησε μετά από

τις πιέσεις πολλων παραγόντων, συμπεριλαμβανομένων βουλευτων, του καθημερινού τύπου, και του υπουργού συγκοινωνιών, ο οποίος όρισε συνάντηση στους αχθοφόρους για τις 12 του Ιούλη.

Η απεργία έτεινε από την αρχή να πάρει ένα δυναμικό χαρακτήρα, από τη μια γιατί οι αχθοφόροι ήταν αποφασισμένοι να τραβήξουν την απεργία μέχρι το τέλος κι από την άλλη γιατί η Αρχή Λιμένων δοκίμασε να χρησιμοποιήσει την αστυνομία εναντίον τους. Την πρώτη και δεύτερη μέρα υπήρχε πολλή ένταση στο Λιμάνι, με τη στάση της αστυνομίας να είναι αρκετά προκλητική. Την Παρασκευή 28 Ιούλη η αστυνο-

μία σύλλαβε 6 απεργούς και το Σάββατο 29 ακόμα 15. Στο δικαστήριο ο αστυνομικός εισαγγελέας ζήτησε 15-μερη κράτηση για καθένα από τους απεργούς! Οι δικαστές απόρριψαν την παράλογη απαίτηση της αστυνομίας.

Το Σάββατο (29.6.) οι απεργιοί απόδειξαν την δύναμη και την αποφασιστικότητα τους όταν ανάγκασαν την αρχή λιμένων να διώξει την αστυνομία και να υποσχεθεί να αποσυρθούν οι κατηγορίες ενάντια στους απεργούς σαν όρους για να

δεχτεί ο Σύνδεσμος να κάτσει σε οποιοσδήποτε διαπραγματεύσεις.

Τελικά φαίνεται ότι οι κατηγορίες δεν έχουν αποσυρθεί, αλλά απλώς έχει ανασταλεί η διαδικασία. Είναι φανερό όμως πως αν η αστυνομία δοκιμάσει να προχωρήσει με δίκες, οι αχθοφόροι το πιο πιθανό θα κατεβουν σε νέα απεργία. Έχουν ήδη απειλήσει με νέα απεργία σε περίπτωση που ο υπουργός συγκοινωνιών κ. Μαυρέλης δεν κρατήσει το λόγο του για συνάντηση με το Σύνδεσμο στις 12 του Ιούλη.

Η λύση

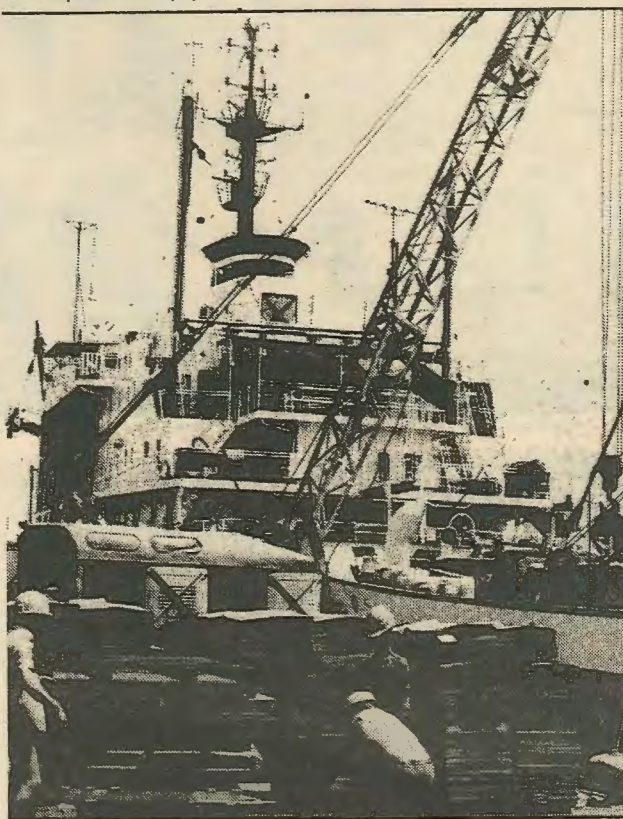
Οι αχθοφόροι μέσα από τις εμπειρίες και την πείρα τους καταλαβαίνουν ότι δεν μπορεί να λυθεί το πρόβλημα τους όσο το λιμάνι βρίσκεται στην υπηρεσία του κεφαλαίου και των ναυτικών πραχτόρων. Η οικονομική τους δύναμη είναι πολύ μικρή για να μπορέσουν να επιβιώσουν στην εποχή της κυριαρχίας της τεχνολογίας και του μεγάλου κεφαλαίου.

Η δύναμη τους μέσα στο λιμάνι είναι μεγάλη - γιατί μπορούν να ακινητοποιήσουν τα πάντα. Όμως οι δυνατότητες τους να κρατήσουν μια μάχη από μόνοι τους για πολύ καιρό είναι περιορισμένες: γιατί εχτός από τα λεφτά που θα χάνουν σαν αυτοεργαζοτούμενοι, έχουν να πληρώσουν κατά τη διάρκεια μιας απεργίας και τα μεροκάματα των εργαζομένων

τους! Ο μόνος τρόπος να επιβιώσουν είναι να δουν τον αγώνα τους σαν μέρος του γενικότερου αγώνα για να φύγει το λιμάνι από την κυριαρχία του κεφαλαίου - πράγμα που θα χτίσει εργάτες με τους άλλους εργάτες του λιμανιού.

Οι αχθοφόροι πρέπει να σταθούν τομηνιαία, κι επίσημα να ζητήσουν από την Αρχή Λιμένων να βάλει το λιμάνι κάτω από τον ολοκληρωτικό έλεγχο της, να αναλάβει όλες τις λειτουργίες στο λιμάνι και να διώξει τα ιδιωτικά συμφέροντα από μέσα, φτάνει να τους εγγυηθεί ένα άνετο, βιοτικό επίπεδο. Κάτι τέτοιο θα στρίμωχνε την κυβέρνηση και θα προκαλούσε την αντίδραση των ναυτικών προχτόρων, όμως θα κέρδιζε τη συμπαράσταση όλων των εργαζομένων στο λιμάνι. Ήδη πολλοί αχθοφόροι φτάνουν σήμερα στα ίδια αυτά συμπεράσματα.

Στο τέλος-τέλος παρόλο που οι αχθοφόροι είναι αυτοεργαζοτούμενοι και μικροκαπιταλιστές πρέπει να ενωθούν τις δυνάμεις τους με τις δυνάμεις της εργατικής τάξης στον αγώνα για μια καλύτερη κοινωνία, την σοσιαλιστική στην οποία όλες οι βασικές ανάγκες του ανθρώπου θα είναι λυμένες, στην οποία οι ανταγωνισμοί θα εξαλειφθούν και η ζωή θα είναι πιο άνετη. Α.Π.

Σχεδιαστές: Ανάγκη για οργάνωση

Τον Οκτώβριο του 84 είχαν υποβληθεί τα αιτήματα των σχεδιαστών, για ανανέωση της Συλλογικής σύμβασης.

Οι εργοδότες κράτησαν μια τελείως αρνητική στάση, παρα τα επανειλημμένα καλέσματα των συντεχνιών να παρακαθήσουν σε διαπραγματεύσεις. Όχι μόνο αρνούσαν να συζητήσουν τα αιτήματα αλλά ούτε να παρευρεθούν στις διαπραγματεύσεις.

Η υπόθεση παραπέμφθηκε για μεσολάβηση στο Υπουργείο Εργασίας, όπου όμως οι εργοδότες δεν αποδέχτηκαν κανένα από τα αιτήματα και η πρόταση τους ήταν να ανανεωθεί η σύμβαση όπως είναι.

Μπροστα σαφή την αδιαλλαξία των εργοδοτων καλέστηκαν δυο Γενικές Συνελεύσεις για συζήτηση του αδιεξόδου και λήψη αποφάσεων.

Η τελική απόφαση η οποία πάρθηκε ήταν να αποδεκτούν την πρόταση των εργοδοτων, και να ανανεωθεί η σύμβαση για ακόμα 2 χρόνια.

Στην απόφαση αυτή, οδήγησε τους υπαλλήλους το γεγονός ότι πολλά γραφεία δεν είναι οργανωμένα στις συντεχνίες. Πράγμα που αποδυναμώνει τον κλάδο.

Αφτο σημαίνει ότι οποιαδήποτε άλλη απόφαση αν επιαιρνετο για δυναμικά μέτρα θα ήταν αμφίβολο αν θα είχε καθολική συμπαράσταση από όλα τα γραφεία. Ακόμα οι ηγεσίες των συντεχνιών Π.Ο.Α.Σ.-Π.Ε.Ο.-Σ.Ε.Κ δεν ήταν καθόλου διαθετιμένες να σταθούν δυναμικά στο πλευρό των υπαλλήλων, λόγω αψυχής της ανοργάνωσης (για την οποία φέρουν οι ίδιοι την ευθύνη).

Μπροστα σαφή την αδυναμία οι υπάλληλοι, δημιούργησαν μια συντονιστική επιτροπή των σχεδιαστων για καλύτερη προετοιμασία, δυνάμωση, οργάνωση των σχεδιαστων ούτως ώστε να είναι πανέτοιμοι μέσα στην επόμενη περίοδο να αντιμτωπίσουν αποτελεσματικά και νικηφόρα την εργοδοσία, για προάσπιση των δικαιωμάτων τους.

Ο κλάδος των σχεδιαστων είναι ένας από τους πιο «δύσκολους» κλάδους για να κατορθωθεί η οργάνωση του.

Οι υπάλληλοι είναι σκορπισμένοι σε πολλά γραφεία, και χρειάζεται τρομερή ενέργεια για να επιτευχθεί η τακτική επαφή, συζήτηση, ενημέρωση, οργάνωση. Είναι γιαφτο που οι συντεχνίες δεν δείχνουν και τόσο μεγάλο ενδιαφέρον για την οργάνωση των σχεδιαστων και αρκούνται μόνο στο «μάξιμα» των συνδρόμων

αφτων που ανήκουν ήδη στις συντεχνίες.

Ακόμα ένα πρόβλημα είναι οι σχέσεις με τους εργοδότες: φίλοι, λίγα άτομα στο γραφείο, μπορούν να κανονίζουν τους μισθους και τα ωφελήματα τους προσωπικά με τον εργοδότη κλπ.

Ο κλάδος των σχεδιαστων μπορεί να είναι από τους πιο δύσκολους, όχι όμως ακατόρθωτο για οργάνωση.

Η επιτροπή που δημιουργήθηκε, πρέπει να αποτελέσει τον πυρήνα για οργάνωση ΕΝΟΣ ΕΝΙΑΙΟΥ ΦΟΡΕΑ των σχεδιαστων που θα είναι ενταγμένοι μέσα στις συντεχνίες.

Στο παρελθον είχε δημιουργηθεί ξανα επιτροπή. Όμως λόγω απειρίας, έλλειψης βοήθειας από τους υπόλοιπους υπαλλήλους δεν μπόρεσε να προσφέρει πολλά. Αφτες τις εμπειρίες πρέπει σήμερα να τες μαζέψει η επιτροπή και να βγει προς τα έξω, να αναλάβει το βάρος της οργάνωσης των σχεδιαστων.

Όλοι οι σχεδιαστές έχουν καθήκον να οργανωθούν. Σήμερα μπορεί να υπάρχουν οι ειδικές σχέσεις με τους εργοδότες, όμως μέσα στην κρίση που θα κτυπήσει τον τομέα, αφτες οι σχέσεις δεν μετρούν για τον εργοδότη, μετρούν τα κέρδη και τα συμφέροντα. Αν είναι όμως ανοργάνωτοι πολύ πιο έφκολα θα μπδρουν οι εργοδότες να κτυπούν.

Οι συντεχνίες φέρουν τεράστια ευθύνη για την μη ικανοποιητική οργάνωση των σχεδιαστων. Απογοητεύουν έτσι τους υπαλλήλους και δεν τους δείχνουν την σημασία της οργάνωσης. Αφτο θα πρέπει να είναι ένα από τα κυριότερα καθήκοντα της επιτροπής. Να σπρώξει τις συντεχνίες για να προστατίψουν δυναμικά τα δικαιώματα των υπαλλήλων και να προσφέρουν έτσι την εμπιστοσύνη, τη δύναμη στο κλάδο.

Η επιτροπή όμως θα πρέπει να αποτελέσει τον πυρήνα ουσπείρωσης. Πρέπει να κινηθεί δυναμικά προς τους υπαλλήλους. Να έχει τακτικές επαφες με όλα τα γραφεία, συζητήσεις για τα προβλήματα του κλάδου, οργάνωση των ανοργάνωτων.

Πρέπει να δώσει να καταλάβουν όλοι οι υπάλληλοι ότι πρέπει να οργανωθούν και να αναλάβουν τον αγώνα στα χέρια τους, ένα αγώνα για το κτίσιμο μιας γερής ενοποιημένης οργάνωσης των σχεδιαστων και αρχιτεκτωνων, όπου οι ίδιοι θα παίρνουν τες αποφάσεις και με κύριο συμπαραστάτη τες συντεχνίες θα μπορούν να βλδπουν με αισιοδοξία το μέλλον.

Η ΠΕΟ ΚΑΙ ΟΙ ΨΗΛΟΜΙΣΘΟΙ

με αφορμή τους επαίνους της ΠΕΟ προς το Φιλελεύθερο

Το πρώτο εξάμηνο του 85, περασε σε σχέση με το 84 γεμάτο με κινητοποιήσεις. Το χαρακτηριστικό των κινητοποιήσεων αυτών είναι ότι κινήθηκαν τομείς, που επηρεάζουν άμεσα το σύνολο της κοινωνίας, όπως ο CYTA, ΑΗΚ, Κυπριακές Αερογραμμές, λιμενεργάτες, αχθοφόροι.

Όπως εξηγήσαμε και σε προηγούμενες εκδόσεις μας, αφορμή δεν είναι καθόλου τυχαίο.

Οφείλεται κατά κύριο λόγο, στη σκληρή οικονομική πολιτική που θέλει να εφαρμόσει η Κυβέρνηση για τον Ημικρατικό και Κρατικό τομέα. Θέλει να παγοποιήσει τους μισθούς, τα κεκτημένα, τις συμβάσεις, για να περιορίσει το Δημοσιονομικό ελλείμμα, βάση των συνταγών του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Είναι η ίδια πολιτική που χρησιμοποιούν παγκόσμια όλοι οι αστοί, μέσα στη κρίση του συστήματος.

Όμως το κυριώτερο το οποίο προγραμματίζει η Κυβέρνηση, αν καταφέρει και περάσει αυτά τα μέτρα στον Ημικρατικό και Κρατικό τομέα, είναι να κτυπήσει μετά ανώδυνα αν μπορεί, και με την ανοχή των συνδικάτων (για το καλό της Εθνικής Οικονομίας) και στον ιδιωτικό τομέα.

Σήμερα όμως τρομάζει ακόμα και να το σκέφτεται αφορμή λόγω της τεράστιας αντίδρασης που θα συναντήσει από το εργατικό κίνημα.

Όμως αν η ηγεσία των συντεχνιών και κυρίως της ΠΕΟ, εξακολουθήσουν να χωρίζουν το κίνημα σε ψηλόμισθους και χαμηλόμισθους, και δεχεται να εφαρμοστεί αυτή η πολιτική στους Ημικρατικούς και Κρατικούς υπαλλήλους, καλλιεργεί είτε το καταλαβαίνει είτε όχι, τη συνείδηση ότι τα χάλια της οικονομίας πρέπει να τα πληρώσουν οι εργαζόμενοι. Ετσι όμως θα είναι πολύ δύσκολο να σταματήσουμε αφορμή την πολιτική στο να επεκταθεί και στον ιδιωτικό τομέα.

Αφτη η πολιτική της ηγεσίας της ΠΕΟ, είναι γνωστή εδώ και 2 χρόνια περίπου. Επίσημα βγήκε από το 19ο συνέδριο της ΠΕΟ τον Νιόβρη του 83.

Όμως το να στέλλουν οι συν. Ζιαρτίδης και Παϊκος επιστολή προς τον «Φιλελεύθερο» και να τον εξαίρουν για την στάση που ακολουθεί απέναντι στις κινητοποιήσεις στον Ημικρατικό τομέα

(άρθρα της εφημερίδας στις 14, 17/5/85) δείχνει καθαρά το πόσο βρίσκονται σε συμφωνία οι αστοί και ο τύπος τους με την πολιτική της ΠΕΟ.

Ο «Φιλελεύθερος» δεν είναι τυχαία εφημερίδα. Είναι από τις πιο σοβαρές αστικές εφημερίδες και προωθεί πολύ καλά τα αστικά συμφέροντα. Και ως μην ξεχνούμε ότι ο «Φιλελεύθερος» είχε «συγχαρεί» τον Ρήγκαν για την οικονομική του πολιτική, λέγοντας ότι «...στες ΗΠΑ υπεύθυνα αντιμετωπίζεται το κρατικό έλλειμμα όχι μόνο με παγοποιήσεις μισθών αλλά μειώνονται και καταργούνται υπηρεσίες» (Φιλ. 8/12/84)

Ετσι πιστά ακολουθεί και υποστηρίζει την κυβερνητική πολιτική σαφώς τους τομείς. Το πρόβλημα δεν βρίσκεται στον «Φιλελεύθερο» αλλά στους συν. της ΠΕΟ.

Η ΠΕΟ εντοπίζει κάτι που είναι σωστό. Οτι υπάρχει χάσμα μεταξύ των μισθών στον Ημικρατικό-Κρατικό τομέα με αφορμή του ιδιωτικού τομέα.

Ποιος φταίει όμως γιαφτο το χάσμα;

Κάθε αστική τάξη εκτός από τους μηχανισμούς καταστολής που διαθέτει (αστυνομία, στρατό) για να ελέγχει και να στηρίζει το κράτος της, χρησιμοποιεί ακόμα και τον υπάλληλο της μηχανισμό γιαφτη την στηρίξη.

Η Δεξιά που πάντα εξουσιάζει στην Κύπρο από το 1960 έδινε πάντα ψηλούς μισθούς στους εργοδοτούμενους της για να τους έχει κάτω από τον έλεγχο της και να τους διαιωνίζει. Αφορμή το έκανε ακόμα πιο εφκόλο η ανάπτυξη της οικονομίας που έδινε την δυνατότητα στο κράτος να προσφέρει ψηλούς μισθούς.

Ακόμα, αφορμή οι «ψηλοί» μισθοί είναι αποτέλεσμα της πίεσης των οργανώσεων των Ημικρατικών και Δημόσιων υπαλλήλων που μέσα στην περίοδο άνθησης της οικονομίας, με την παρακμή πίεση από μέρους τους, η κυβέρνηση για να διατηρήσει την ομαλή λειτουργία της κρατικής μηχανής παραχωρούσε τα αιτήματα των οργανώσεων αυτών, οδηγώντας τα σαφώς το ύψος.

Στον ιδιωτικό τομέα τι συνέβαινε όμως. Ακόμα και σε περιόδους ανάκαμψης της οικονομίας η φιλοσοφία των συνδικαλιστικών οργανώσεων ήταν να διατηρηθούν τα αιτήματα μέσα στα πλαίσια

της αφήξης της παραγωγικότητας για το καλό της εθνικής οικονομίας.

Μιας εθνικής οικονομίας όπου οι κεφαλαιοκράτες και τα αφεντικά αντιλαμβάνονται την διατήρηση των κερδών τους σε βάρος της εργατικής τάξης, σαν φοροδιαφυγή, σαν εξαγωγή κεφαλαίων στις Ελβετικές τράπεζες.

Πολυ σωστά ο συν. Ζιαρτίδης μιλά για δικαιότερη ανακατανομή του Εθνικού Εισοδήματος και συμφωνούμε. Συμφωνούμε επίσης για την αναπροσαρμογή του τιμαριθμικού υπερ των χαμηλόμισθων. Δεν συμφωνούμε όμως ότι όλοι ημικρατικοί και κρατικοί υπάλληλοι έχουν το ίδιο ψηλό μισθολόγιο με τους διευθυντές με μισθο άνω των £1.000 το μήνα.

Οι εργαζόμενοι στον Ημικρατικό κυρίως τομέα μας έχουν δείξει ότι είναι αποφασισμένοι να παλέψουν για να προστατέψουν τα συμφέροντά τους. Με αφορμή την πολιτική όμως η ΠΕΟ ουδέποτε θα καταφέρει να κερδίσει τους εργαζόμενους με το μέρος της. (Η περίπτωση των Κυπριακών Αερογραμμών που αναφέρει ο συν. Ζιαρτίδης στη επιστολή του δεν αποτελεί δικαίωση της θέσης της ΠΕΟ, αλλά αποτελεί απόδειξη της έλλειψης σωστής ηγεσίας που θα καθοδηγήσει σωστά τον αγώνα των εργαζομένων απέναντι στους εργοδότες).

Δεν θα καταφέρει να μαζικοποιήσει την συντεχνία των Ημικρατικών που πρόσφατα έχει ιδρύσει γιατί με αφορμή την πολιτική αφήνει να φαίνεται η δεξιά ηγεσία της ΣΕΚ σαν πιο επαναστατική, πιο αγωνιστική, και να μπορεί έτσι να κρατά εγκλωβισμένους - μονοπωλιακά - τους εργαζόμενους στον Ημικρατικό τομέα κάτω από τους κόλπους της.

Με αφορμή την πολιτική της ηγεσίας της ΠΕΟ απογοητεύει και τα ίδια τα μέλη της που δεν μπορεί να συμφωνούν με το πάγωμα των μισθών και των κεκτημένων τους.

Δεν μπορούμε να φανταστούμε ότι στην ΠΕΟ ανήκουν διευθυντές με αρκετά παχουλούς μισθούς. Ανήκουν εργαζόμενοι των £150-£300 τον μήνα. Αφορμή πρέπει να κερδίσουμε, αφορμή είναι αναγκαίοι για το κίνημα, αφορμή είναι η πλειοψηφία, αφορμή κινούν τον κρατικό μηχανισμό.

Πρέπει να καταλάβει η ηγεσία της ΠΕΟ ότι έτσι παίζει το παιχνίδι της εργοδοσίας, με το να

χωρίζουν το κίνημα σε ψηλόμισθους και χαμηλόμισθους. Η λύση του προβλήματος δεν βρίσκεται στη παγοποίηση των μισθών στον Ημικρατικό τομέα για να τους φτάσουν οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα, γιατί αφορμή δεν θα γίνει ποτέ. Η αστική τάξη κτυπά σήμερα απομονωμένα αφορμή τους τομείς. Είναι αποφασισμένη να κτυπήσει και τον ιδιωτικό τομέα. Απλώς περιμένει την κατάλληλη περίοδο.

Αφορμή που πρέπει να γίνει είναι να εφαρμόσουμε το πρόγραμμα μας. Να κτυπηθεί η φοροδιαφυγή, να κτυπηθεί και να φορολογηθεί το μεγάλο κεφάλαιο, να μπουν κάτω από τον κρατικό έλεγχο οι βασικοί τομείς της οικονομίας. Να που θα βρει το κράτος τα λεφτά.

Ακόμα ως προβληματίζεται η ηγεσία της ΠΕΟ, το πόσο μεγάλη βοήθεια και υποστήριξη

Απο την ιδρυτική συνδιάσκεψη της συντεχνίας των Ημικρατικών εργατοϋπαλλήλων της ΠΕΟ. Πώς υπερασπίζεται τα δικαιώματά τους η ΠΕΟ; Ζητώντας πάγωμα των μεροκαμάτων τους;

μπορούν να μας παράσχουν οι εργαζόμενοι σαφώς τους τομείς όταν θα είμαστε ενωμένοι να υπερασπίζουμε τις κατακτήσεις μας από τους εργοδότες και βιομήχανους.

Ας βγάλουν τα συμπεράσματα τους από τις τεράστιες κινητοποιήσεις των τομέων αυτών, δίπλα από το υπόλοιπο εργατικό κίνημα, στην Ευρώπη η οποία σήμερα δείχνει το δρόμο του δικού μας μέλλοντος.

Αφτη η πολιτική εί-

ναι λόγω παρηγορίας για τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα. Όμως έτσι αποπροσανατολίζει τους εργάτες από τους κύριους αίτιους της κρίσης, και των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε.

Όπως είπε ένας Γερμανός φιλόσοφος «όποιος παρηγορεί τον δούλο αντι να τον ξεσηκώνει ενάντια στη δουλεία, αφορμή βοηθάει τους δουλολητές».

ΑΧΙΛΛΕΑΣ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ

Ο ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ

Συνέχεια από τη σελ 1

στους μισθούς και τους καταπινακτές να συσσωρευτούν εκατομμύρια.

Οι θυσίες που έγιναν μετά το 74 από το εργατικό κίνημα έδωσαν την ευκαιρία στο «επιχειρηματικό δαιμόνιο των αστών» να καυχείται για το τότε «οικονομικό θαύμα».

Το μεγάλο και καινοερώτημα που μπαίνει σήμερα είναι: Που βρίσκεται αυτο το θαύμα της προηγούμενης περιόδου;

Η αλήθεια είναι ότι έχει μετατραπεί σε πολίτες εις επαύλει, κόττερα, καταθέσεις στην Ελβετία και επενδύσεις σε παρασιτικούς τομείς ακόμα και τεράστιες επενδύσεις στο εξωτερικό που προσφέρουν μεγαλύτερη σιγουρία - αντι που θα έπρεπε τα εκατομμύρια της προηγούμενης περιόδου να επενδύονταν σε νέες παραγωγικές επενδύσεις.

Ακόμα και οι επενδύσεις που γίνονταν, ήταν χωρίς οποιοδήποτε προγραμματισμό και σχέδιο και σύμφωνα με τι θα άφηνε εύκολα κέρδη έστω και αν αυτά θα ήταν πολύ πρόσκαιρα.

Αποτέλεσμα σήμερα να αντιμετωπίζονται δομικά και διαρθρωτικά προβλήματα στην οικονομία με το ιδιωτικό κεφάλαιο να αδυνατεί να προφέρει οποιεσδήποτε λύσεις που να εξυπηρετούν το σύνολο των μαζών, παρα μόνο υποσχηματίζονται πτώση του βιοτικού επιπέδου - ανεργία και τέλος-τέλος εξαθλίωση.

Αν οι αστοί αφθούν σήμερα ανενόχλητοι να προχωρήσουν στο έργο τους να είμαστε σίγουροι ότι θα ακολουθήσουν και νέες πιο σκληρές επιθέσεις

στο μέλλον-με το βάθαιμα της κρίσης, που θα αγκαλιάζουν ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Το τι γίνεται σήμερα σε σχέση με το δημόσιο και ημικρατικό τομέα δεν είναι τίποτα παρα μια πρόβα τζενεράλε των αστών που στόχο έχει να προετοιμάσει το έδαφος για το κτύπημα και του ιδιωτικού τομέα στο αμέσως επόμενο στάδιο.

Οι θέσεις που εκφράζονται τελευταία (που βρίσκουν θερμο συμπαραστάτη και την ΠΕΟ) για υψηλόμισθους και χαμηλόμισθους διέπουν το εργατικό κίνημα και το αποδυναμώνουν.

Το ίδιο δεν προετοιμάζει καθόλου το εργατικό κίνημα για να αμυνθεί η θέση που υιοθέτησε έμμεσα η ΠΕΟ για το τιμαριθμικό ότι δεν αποκλείει συζήτηση στον στο μέλλον και κύρια κατά την ανανέωση των συμβάσεων.

Ήδη τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές μας καταγγέλλθηκε ότι εργοδότες στη Λεμεσό αρνήθηκαν να πληρώσουν το τιμαριθμικό.

Το εργατικό κίνημα έκανε θυσίες και αγώνες για να κατακτήσει το σημερινό βιοτικό επίπεδο και δικαιώματα και δεν πρέπει με κανένα τρόπο να δεχτεί να του τα στερήσουν και καταπατήσουν οι αστοί.

Το εργατικό κίνημα της Κύπρου αρχίζει να μπαίνει σε μια νέα καμπή της ιστορίας του όπου το βάθαιμα της κρίσης και οι επιθέσεις εναντίον του θα είναι τα κύρια χαρακτηριστικά της περιόδου που μπαίνουμε.

Μπροστα στη νέα περίοδο που ανοίγεται η εργατική τάξη θα πρέπει να

προετοιμασθεί οργανωτικά και εξοπλιστεί κατάλληλα με το σωστό πρόγραμμα αγώνα για να αντιμετωπίσει το βάθαιμα της κρίσης και τις νέες επιθέσεις που θα ξαπολυθούν εναντίον της.

Τρομακτικά καθήκοντα σ' αυτο τον αγώνα έχουν να φέρουν σε πέρας οι ηγεσίες των οργανώσεων της εργατικής τάξης που πρώτα και κύρια θα πρέπει να προχωρήσουν στην ενοποίηση του εργατικού κινήματος, που σήμερα βρίσκεται διασπασμένο σε μια σειρά από οργανώσεις, μέσα από τη δημιουργία ενός δημοκρατικού κογκρέσου των συντεχνιών που θα αγκαλιάζει όλους τους τομείς της οικονομίας.

Με την εργατική τάξη ενωμένη και οπλισμένη ένα αγωνιστικό πρόγραμμα που θα στοχεύει στην κρατικοποίηση των σημαντικών τομέων της οικονομίας για να μπορεί να προγραμματιστεί και σχεδιαστεί σωστά - κάτω από εργατικό έλεγχο, θα μπορέσουμε να αποκρούσουμε και οποιεσδήποτε νέες επιθέσεις από τους αστούς αλλά και να βγάλουμε την οικονομία από τη πορεία κρίσης και αδιεξόδων που την οδηγούν οι καταπινακτές με τα ιδιαίτερα ατομικά τους συμφέροντα.

Σ' αυτή τη πορεία πρώτο και άμεσο καθήκον των ηγεσιών μπαίνει η καθοδήγηση για άμεση και καθολική αντίδραση του εργατικού κινήματος για να αποκρούσει τις τελευταίες επιθέσεις γεγονός που θα το ενθουσιάσει και προετοιμάσει για τις επόμενες μάχες που έρχονται.

Μάιος

ΟΙ Τ/Κ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ — έρευνα

Φτάνοντας στη μικρή γειτονιά στη Λεμεσό (το δεύτερο σημείο επαφής μας με Τ/Κ στη διάρκεια της σχετικής έρευνας) αντικρίσαμε μια πολύ άσχημη εικόνα. Σπίτια χωρίς παράθυρα και πόρτες που δίνουν την εντύπωση ότι είναι μισογκρεμισμένα και ετοιμόροπα. Μέσα σ' αυτά δεν υπήρχαν παρα ένα ή δυο κουρελλίδικα κρεβάτια και αρκετή βρωμιά. Βρωμιά που σε κάνει την πρώτη στιγμή να νιώσεις ότι η ύπαρξη της είναι αδικαιολόγητη και ότι η ευθύνη βαραίνει αποκλειστικά αυτούς που ζουν εκεί και δεν κάνουν την παραμικρή προσπάθεια να την καθαρίσουν. Μετά όμως από κάποια συζήτηση μαζί με τους Τ/Κ κάτοικους των σπιτιών τους καταλαβαίνεις ότι η αδιαφορία για καθαριότητα δεν είναι τίποτα άλλο παρα ένα φυσιολογικό αποτέλεσμα της ψυχολογίας ανθρώπων που ζουν σε απόλυτη αβεβαιότητα για το αύριο, ανθρώπων που νοιώθουν σαν ένα ξένο σώμα στο χώρο που ζουν και κινούνται.

Όσμαν Σαλίχ: Η ΚΥΠ τον απείλησε πως αν συνεχίσει να συνεργάζεται με την Σοσιαλιστική Έκφραση θα τον στείλουν πίσω στο Βορρα.

Σαλήχ Ηρφα

«Είμαι από την Σταυροκόνο. Το 74 πήγα στον Βορρα και το 81 ήρτα κρυφα στον Νότο. Όπως οι περισσότεροι από εμάς έτσι και εγώ έχω πρόβλημα ταυτότητας. Κάνω συνέχεια αιτήσεις αλλά τίποτα. Για δύο χρόνια δούλεβα και τελικά με απόλυσαν γιατί δεν είχα ταυτότητα».

Ποιος ξέρεi πόσοι Τ/Κ ζουν στον Νότο, πού ζουν και πώς ζουν;

Η αδυναμία την οποία έχει ο μέσος Ε/Κ πολίτης να απαντήσει την πιο πάνω ερώτηση δείχνει μια διάσταση του προβλήματος που υπάρχει με τους Τ/Κ του νότου.

Αρκετοι Τ/Κ παραμένουν στις περιοχές που είχαν γεννηθεί χωρίς ποτε να θελήσουν να τις εγκαταλείψουν για να εγκατασταθούν στον Βορρα. Πολλοί όμως αφού τις εγκατέλειψαν και ζήσαν για ένα διάστημα στο χώρο που ελέγχεται από τα Τουρκικά στατεύματα, επέστρεψαν πίσω. Αυτό συνεχίζεται και σήμερα όπου Τ/Κ εγκαταλείπουν κρυφα τον Βορρα και έρχονται να ζήσουν στο Νότο.

ρεπορταζ
Σωτήρη Β.

Μουσταφα Εμίν

«... Έχει κάτι τοιγκάνους που γεννήθηκαν εδώ δίπλα κάτω από τις τράπεζες και τους βγάζουν ταυτότητα. Τρία χρόνια τώρα προσπαθώ να βγάλω μια και δεν τα καταφέρνω. Ετο δεν μας θέλουν ποδα».

Απο όλα τα πιο πάνω φαίνεται ξεκάθαρα η διάκριση και η ανισότητα μεταχείριση σε επίπεδο επαγγελματικής αποκατάστασης και αναγνώρισης πολιτικών δικαιωμάτων. Και όλα αυτά γίνονται από μέρους του Ε/Κ κράτους της στιγμή που το ίδιο μιλά για επαναπροσέγηση, για σύμφιξη σχέσεων Ε/Κ και Τ/Κ.

Το ερώτημα που μπαίνει είναι γιατί να υπάρχουν οι διακρίσεις. Εύκολα κάποιος θα μπορούσε να απαντήσει ότι εφόσον υπάρχει εθνική σύγκρουση με τους Τ/Κ η ύπαρξη καχυποψίας είναι φυσιολογική. Ναι! Ας δεχτούμε αυτή την απάντηση σαν λογική και ας ρωτήσουμε κάτι άλλο. « Όταν η καχυποψία εξελιχτεί σε διάκριση τι είναι εκείνο που εμπόδιζει και την διάκριση να εξελιχτεί σε κάτι άλλο;

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή.

Φόβοι για Τ/Κ κατασκοπούς

Το πιο κύριο επιχείρημα του κράτους και των οργάνων του για να καλύψουν διακρίσεις και νόμιμες παρατυπίες του παρελθόντος ήταν αυτο το φόβος για κατασκοπεία από μέρους των Τ/Κ. Πράγματι αυτο ήταν ένα δυνατό επιχείρημα. Εκει που χρησιμοποιήθηκε πάντως τα πάντα και ανοίξε τις πόρτες για όλου του είδους τις αυθαιρεσίες σε βάρος των Τ/κ. Είναι όμως αυτο το επιχείρημα τόσο λογικο όσο παρουσιάζεται;

Κατ' αρχήν θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι η πιθανότητα ενός ή περισσότερων Τ/Κ κατασκοπών είναι πραγματική. Τι είναι όμως εκείνο που κάνει την ύπαρξη Ε/Κ που να κατασκοπεύουν σε βάρος του Ε/Κ κράτους αδύνατη; Τι

ποτα. Αντίθετα αυτο ίσως να είναι πιο πιθανο διότι η δουλεία τον Ντεκτας θα γίνεται πιο αποτελεσματικά.

Και ακόμα πιο εύκολο θα γινόταν η δουλεία του αν φρόντιζε να βρει κατάσκοπους μέσα στην δύναμη των ειρηνευτών ή των Αγγλικών βάσεων. Φυσικά για την συγκεκριμένη περίπτωση δεν μας ενδιαφέρουν οι ειρηνευτές και οι Αγγλικές βάσεις. Εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι η σοβαρή πιθανότητα ύπαρξης Ε/Κ κατασκοπών. Και αυτο μας κάνει όλους ύποπτους. Ακόμα και αστυνομικούς που στο παρελθον παραβίασαν νομικές διαδικασίες έχοντας σαν κάλυμμα τους φόβους Τ/Κ κατασκοπείας. Που λοιπον ξεκίνα και που σταματα η χρησιμοποίηση αυτων των επιχειρημάτων; και γιατί να χρησιμοποιούνται μόνον σε βάρος Τ/Κ;

Ας δούμε όμως πως η χρησιμοποίηση του πιο πάνω επιχειρήματος απο μέρους του κράτους και των οργάνων του έγινε οδόστρωτηρας καταπάτησης στοιχειώνων ανθρώπων των ελευθεριων σε βάρος Τ/Κ.

Κιουονέρ Χουσεϊν

«Το 83 ήρτε ένας αστυνομικός και μου είπε να τον ακολουθήσω στο τμήμα. Του απάντησα ΟΧΙ διότι είχα μάθει ότι έπιαναν κρυφα Τ/Κ και τους έστελναν στον Βορρα. Τότε αυτοs με έπιεσαν απο τον λαιμο. Φυσικά εγω επέμενα και δεν πήγα μαζί του.

Ξέρα περισσότερες απο 20 περιπτώσεις που η αστυνομία σπάζοντας πόρτες μπήκε στα σπίτια Τ/Κ, τους συνέλαβε και τους έστειλε στον Βορρα».

Σονερ Μεχμεταλη

«Ήμουν παρων σε πολλές περιπτώσεις που η αστυνομία εξέασκησε σωματική βία σε Τ/Κ χωρις να έχει ούτε ένταλμα σύλληψης ούτε ένταλμα έρευνας. Ενα πρωι το 79 είχα ξυπνήσει απο φωνές και είδα αστυνομικούς μέσα στο σπίτι να τραβουν στην κυριολεξία ένα Τ/Κ ονομαζόμενο Χουσεϊν. Υπάρχει ακόμα ένας Τ/Κ, ο Ετουαν Αχμετ που λειπει τώρα και ένα μήνα και δεν ξέρεi κανένας τι έγινε».

Μουρατ Μουσταφα-23 χρόνων (Πάφος)

«Όπου πήγαινα έπρεπε να ειδοποιω την αστυνομία. Τρεις-τέσσερεις φορές δεν το έκαμα και με τραβούσαν στο τμήμα.

Στις 29 του Σεπτεμβρη του 84 με εσούλαβαν για κατάσκοπο. Είχα πάει στον Πύργο με δυο Ε/Κ φίλους μου και μας κατηγόρησαν ότι μαζεύαμε πληροφορίες σχετικά με την εθνική φρουρα. Είχα ξεσπάσει και φώναξα ότι δεν είναι δημοκρατία αυτη και ότι ήθελα να φύγω. Με κράτησαν για 11 μέρες και αφού δεν βρήκαν στοιχεία με άφησαν ελεύθερο».

Τι στιγμή που το Ε/Κ κράτος λέει ότι η Κύπρος είναι ένα κράτος για Τούρκους και Έλληνες Την στιγμή που με βάση όλους τους νόμους του αστικού δικαίου οι Τ/Κ είναι Κύπριοι πολίτες, αυτη λοιπον την στιγμή συμβαίνουν τα πιο πάνω που κάνουν Τ/Κ που απέρριψαν το κράτος Ντενκτάς να λένε:

Σελιμ Όσμαν - 30 χρόνων (Πάφος)

«Είμαστε κυπριαί, φύγοιμε που τον Ντεκτας και εργόμαστε να ζήσοιμε εδω που γεννηθήκαμε. Αλλά είμαστε πολίτες χωρις κανένα δικαίωμα, χωρις στον ήλιο μοίρα...»

Το ερώτημα τώρα που μπαίνει είναι αν αυτης η συμπεριφορα και οι ενέργειες του Ε/Κ κράτους είναι τυχαίες. Και αν αυτες οι έντονες διακρίσεις εναντίον Τ/Κ (που με άλλη ορολογία ονομαζόντας εθνικισμοίς) δεν είναι τυχαίες τότε πως δημιουργήθηκαν, τι τις διατηρει στην ζωη και σε ποιους συμφέρει αυτο; Και τέλος ποιων τα συμφέροντα αντιστρατεύεται και πως αντιμετωπίζεται.

Εδω ζουν άνθρωποι.

Άνεργοι οι περισσότεροι Τ/Κ αναγκάζονται να σκοτώνουν τις ώρες τους άσκοπα.

Ιστορική Ανάπτυξη του Εθνικισμού στην Κύπρο, πους εξυηρέτησε και πιο το χρέος της ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η μορφή του αγώνα του 55-59 εναντίον της Αγγλικής αποικιοκρατίας έβαλε γερα τα θεμέλια για το κτίσιμο του Ε/Κ εθνικισμού και της σύγκρουσης Ε/Κ-Τ/Κ. Η καταλυτική ανάπτυξη της Κύπρου μετα το 60 άδυνε τις διαμάχες που είχαν ήδη ξεκινήσει. Η τάση για διαχωρισμο σε Ε/Κ και Τ/Κ ήταν προιον απο την μια της πολιτικής του διαίρει και βασιλευε των Αγγλων και απο την άλλη της σύγκρουσης των συμφερότων αυτων που άρχισαν να αποτελουν την Ε/Κ αστική τάξη με την προνομιούχα Τ/Κ τάξη (μαζί με το γεγονός ότι στην Ε/Κ αστική τάξη συμπεριε η ύπαρξη μια ομάδας δεύτερης ποιότητας πολιτων που θα αποτελούσε πιο φτηνη εργατική δύναμη). Τα γεγονότα του 63, 67 και 74 αποτελούσαν στο τέλος τη λογική προέχταση του εθνικισμού και της δυναμικής της σύγκρουσης των συμφερότων των Ε/Κ και Τ/Κ αστων — οι οποίοι δοκίμαζαν να στηρχιζον στην Ελλάδα και Τουρκία αντίστοιχα για να εξυηρηθήσουν τα συμφέροντα τους.

Η πολιτική των αριστερων κομμάτων και πριν και μετα την ανεξαρτησία αν όχι οτιδήποτε άλλο, σίγουρα δεν αποτελέσε μέθοδο για σύμφιξη των σχέσεων των εργατικών τάσεων των δυο εθνοτήτων και για το σπάσιμο του εθνικισμού. Η όλη εξέλιξη των γεγονότων μέχρι το 74 θα έπρεπε να είχε αποτελέσει μάθημα για την ηγεσία της αριστερας. Μάθημα που θα έδειχνε ότι η πολιτική συνεργασία με την δεξιά, η έστω τμήματα της, φέρνει πέρα απο τα άλλα όλα, την καλλιέργεια και την ενδυνάμωση των εθνικιστικών αισθημάτων μέσα στις μάζες.

Όχι μόνο δεν αποτέλεσαν μάθημα τα αποτελέσματα της πολιτικής της αριστερας πριν το 74 αλλά φάνηκε σαν να αποτέλεσαν αν λαμπρο παράδειγμα ορθής πολιτικής της αριστερης ηγεσίας! Γι' αυτο μετα το 74 βλέπουμε τις ηγεσίες ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ να βασίζον την πολιτική τους στην ίδια λογική: τη λογική της συνεργασίας με τμήματα της δεξιάς.

Η περίπτωση που αναφέρθηκε απο Τ/Κ που αφορούσε το βουλευτη Χρίστου δείχνει ότι ακόμα και αν πρόκετο να πιστώσοιμε την ηγεσία της αριστερας με τις καλύτερες προθέσεις, το όσημο του Μίνιμουμ Προγράμματος με την δεξιά την έκανε αδύναμη να έχει οποιοδήποτε δυνατότητα ελεύθερης δράσης ακόμα και υποστήριξης λαϊκών αιτημάτων. Ήταν με άλλα λόγια υποχείριο της δεξιάς, όργανο στα χέρια του αστικού κράτους, και όχι αντίστροφα όπως θέλησαν πολλοι να τα παρουσιάσουν.

Η ανασφάλεια ζωής και εργασίας των Τ/Κ του Νότου είναι ένα ξεκάθαρα αποτέλεσμα της εφάρμοξης της Σταλινικής πολιτικής των σταδίων και της εθνικιστικής προσέγγισης που έχει η σοσιαλοδημοκρατία σε τέτοια θέματα.

Η ύπαρξη εθνικού κράτους είναι απο μόνη της εγγύηση ανάπτυξης εθνικιστικών αισθημάτων. Μόνο σωστή εργατική πολιτική των αριστερων κομμάτων μπορεί να αποτελέσει φραγμο σ' αυτα. Ο Μαρξισμος - Λενινισμος μας διδάσκει ότι αν δεν σπάσοιμε τον εθνικισμό δεν μπορούμε να φέρουσι με πέρας την σοσιαλιστική επανάσταση κι' αν δεν προσπαθούμε απο τώρα να τον σπάσοιμε δεν μπορούμε ούτε καν να μιλούμε για την προοπτική της.

Απόρριψη λοιπον κάθε συνεργασίας με την αστική τάξη και τους εκπροσώπους της. Κάλεσμα των Τ/Κ εργαζομένων σε κοινο αντικαπιταλιστικο, αντιιμπεριαλιστικο αγώνα. Αυτη η πολιτική θέση θα πρέπει να αποτελέσει την πεμπτοσύια του προγράμματος των Αριστ. Κομμάτων. Η συνέχιση της υποθέσεως προγραμμάτων υποστήριξης δεξιών, και συμμετοχής σε λαϊκά μέτωπα δεν συμφέρει κανένα άλλο εκτος απο το αστικο κράτος. Η Αριστερη πτέρυγα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ καλει τα αριστερα κόμματα στην υποθέτηση αυτης της πολιτικής σαν της μόνιης συμφέροντας για την εργατική τάξη του νησιου ολοκλήρου.

Αυτα στο γενικο επίπεδο για τη μόνιμη λύση στο εθνικο πρόβλημα και τα προβλήματα των Ε/Κ και Τ/Κ μαζων.

Στο συγκεκριμένο επίπεδο των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι Τ/Κ κάτοικοι του Νότου, τα αριστερα κόμματα έχουν την ευκαιρία να αποδείξουν στην πράξη το διεθνισμο τους, παίρνοντας μια σωστή στάση, προσεγγίζοντας απο τη σκοπια της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμου, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι Τ/Κ.

Τα αριστερα κόμματα στο Νότο πρέπει να παλαιώσουν:

- για την εξάλειψη όλων των προκαταλήψεων ενάντια στους Τ/Κ.
- για την εξάλειψη κάθε διάκρισης σε βάρος των Τ/Κ απο το κυπριακο κράτος και για να σταματήσει η καταπίεση και η απάνθρωπη μεταχείριση των Τ/Κ απο την αστυνομία.

— για να μπορουν οι Τ/Κ να απολαμβάνουν τα πιο τοιχειαίωδη δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα που σήμερα στερούνται καθώς και δικαιώματα που η εργατική τάξη έχει καταχτήσει απο δεκαετίες.

ΒΟΡΡΑΣ: συμπεράσματα απο τις εκλογες

«Η θέληση του λαου είναι κυριαρχη. Τίποτα δεν μπορεί να γίνει χωρις τη θέληση του λαου. Κανένας δεν μπορεί να επιβάλει οτιδήποτε στο λαο αυτο.»

Τα πιο πάνω είναι μέρος δηλώσεων που έκαμε ο Ντενκτας όταν ψηφίζε στις 23 Ιουνίου για τες βουλευτικές εκλογες.

Με τες βουλευτικές εκλογες ολοκληρώθηκε με «επιτυχία» η προσπάθεια του Ντενκτας να λύσει μια σειρά απο εσωτερικα προβλήματα και να διασφαλίσει την εξουσία της Αστικής τάξης στο βορρα κάτω απο την προεδρία του.

Τα προβλήματα αυτα ξεκίνησαν απο τον Φεβράρη του '84 όταν κάτω απο την πίεση των οικονομικών προβλημάτων η εργατική τάξη κατέβηκε σε συλλαλητήριο - πορεία με κύριο σύνθημα. «Η ενόητια των εργατων θα συντρίψει την ενόητια των καπιταλιστων». Το καλοκαίρι του '84 ξεσπάσε κυβερνητική κρίση που κράτησε μέχρι τες φετινες εκλογες. Το φθινόπωρο του '84 είχαμε ένα κύμα απεργιών με αποκορύφωμα 24ωρη παναπεργία τον Δεκέβρη.

Η πτώση του Κ.Κ.Α. που ήταν το μεγαλύτερο κόμμα της Αριστερας ωφείλεται στην αδυναμία του να ηγηθεί μιας σταθερας ταξικής αντιπαραθέσεως με την δεξιά και το κεφάλαιο. Ψήφισε το αντεργα-

Ο Μποζοκνυρ, ηγέτης του κόμματος Κοινωνικής Απελευθέρωσης μαζί με τον Εργαλου του Κόμματος Εθνικής Ενότητας. Το ΚΚΑ πλήρωσε για τη δεξιά στροφή του με την πρόσφατη απορρίκνιση της εκλογικής του δύναμης.

τικό σύνταγμα και δεν δέχτηκε την συνεργασία με το Δ.Τ.Κ. για κοινο υποψηφιο της αριστερας. Το Δ.Τ.Κ. που αντιμετώπισε τες εκλογες πάνω σε μια σταθερη ταξική βάση κατάρφε να διπλασιάσει σχεδον τα ποσοστα-του και να γίνει το κύριο κόμμα της εργατικής τάξης.

Το Κ.Κ.Α. παρα την μεγάλη ήττα που δέχτηκε δεν κατάρφε να βγάλει τα σωστα συμπεράσματα. Ότι δηλαδή-οι Τ/Κ άστοι δεν θέλουν να λύσουν το κυπριακο για να μπορουν να εκμεταλλεωνται την Τ/Κ εργατική τάξη ανεόχλητα. Έτσι το βλέπουμε απο την μια να συζητά συμμετοχη-του στην κυβερνηση μαζί με το Κ.Ε.Ε. και απο την άλλη να προσπαθει να δικαιολογήσει την αποτυχία του στην μεγάλη εκλογική δύναμη των εποικων που υποστήριξαν τον Ντενκτας.

Οι εποικοι που έχουν έδρες στην βουλή και εκπροσωπούνται μέσα απο δικο τους κόμμα είναι -

Πανίκος Σολωμου

Σονερ Μεχμέταλη - 38 χρόνων

« Έχω γυναίκα και μωρο στην Τσεχοσλοβακία. Για να παντρευτώ πρέπει να έχω χαρτιν ότι είμαι κύπριος πολίτης. Έχει 21 μήνες που έκαμα την αίτηση και ακόμα να μου το δώσουν. Πρίν 8 μήνες ανέλαβε την υπόθεση δικηγόρος.

Ένας φίλος μου Ακελικος με είχε πάρει στον Χριστου τον βουλευτη του ΑΚΕΛ και του είπα το πρόβλημα μου. Εκείνος τηλεφώνησε στον Κοντζή (υπουργείο εσωτερικών) και του είπε να με βοηθήσει. Επήγα Λευκωσία αλλά τίποτα δεν έγινε. Ξαναβρέθηκα με τον Χριστου και του είπα τι έγινε. Πήρε τηλεφωνο τον Κοντοζη, του έβαλε τις φωνές αλλά και πάλιν δεν κατάρφε να κάνει τίποτε. Τελικά το μόνο χάρτι που πήρα είναι ένα που γράφει πως είμαι Μωαμεθανός».

Εδω ζουν άνθρωποι

ΠΑΣΟΚ: το πρόγραμμα της 2ης 4ετίας

Ο Παπαντρέου στις 22 του Ιούνη, στη Βουλή, παρουσίασε τις προγραμματικές δηλώσεις της νέας κυβέρνησης-του. Απ' το 81 ίσα με σήμερα είδαμε το ΠΑΣΟΚ να ακολουθεί μια πολιτική δεξιών επιλογών που βάση τους ήταν η αρχή που διέπει τη θεωρία και πράξη κάθε ρεφορμιστή, κεντριστή η σοσιαλδημοκράτη, που είναι η διατήρηση του καπιταλιστικού συστήματος, η διαχείριση του, η ωραιοποίηση του και η πάλη για σταδιακή αλλαγή του συστήματος μέσα από το ίδιο το σύστημα. Τ' αποτελέσματα τα ζούμε και τα βλέπουμε καθημερινά. Η ξαφνική αριστερή στροφή που είχε αποτέλεσμα την τοποθέτηση του δεξιού προέδρου της δημοκρατίας στο περιθώριο της πολιτικής ζωής, που ήταν με τη σειρά του αποτέλεσμα της πίεσης της εργατικής τάξης πάνω στην πασοκική ηγεσία (συντονισμός και οργάνωση της αντίδρασης της εργατικής τάξης απ' τη μαρξιστική τάση του Πασοκ Ξεκίνημα), έδωσε νέες ελπίδες. Όμως η πασοκική κεντριστική ηγεσία δε φαίνεται να καταλαβαίνει τι ακριβώς γίνεται γύρω της. Απ' την άλλη τη φοβίζει η δύναμη της εργατικής τάξης που τη ξανάφερε στην εξουσία. Δεν ξέρει πως να τη χρησιμοποιήσει για μια ξεκάθαρη και σταθερή πορεία για σοσιαλισμό. Εξακολουθεί να παίζει το ρόλο του βάρους στη ζυγαριά ανάμεσα στις δυο εχθρικές κοινωνικές τάξεις, την αστική που περνά τα τελευταία χρόνια της ζωής της και την εργατική που μέλλει ν' αλλάξει τη ζωή της ανθρωπότητας στον πλανήτη μας.

Αφτο φαίνεται ξεκάθαρα μέσ' απ' τις προγραμματικές δηλώσεις της νέας κυβέρνησης του Παπαντρέου.

«Επιμένουμε στην εδραίωση της Εθνικής Ομοψυχίας, για να διασφαλίσουμε την εδαφική μας ακεραιότητα, να ενισχύσουμε την ασφάλεια και την αμυντική θωράκιση της χώρας. Μπορεί να διαφωνούμε και να συγκρούμαστε πολιτικά σ' όλα τ' άλλα. Πρέπει να βρούμε τον τρόπο να συμφωνήσουμε σ' αφτό».

«Η σφουρηλάτηση της στρατηγικής της Εθνικής Λαϊκής Ενότητας απαιτείται για την ολοκλήρωση της εθνικής ανεξαρτησίας και για την επίτευξη των κοινωνικών μας στόχων».

Οι δυο αντιμαχόμενες τάξεις, η αστική και η εργατική έχουν αντίθετα συμφέροντα. Η επιβίωση της αστικής τάξης και η επιβολή της δικτατορίας της στηρίζεται πάνω στην καταστροφή της εργατικής τάξης ειδικά και της κοινωνίας γενικά. Απ' την άλλη η κοινωνία για να επιβιώσει στηρίζεται τις ελπίδες της στην εργατική τάξη και τον αγώνα της για σοσιαλιστικό μετασχηματισμό. Πως είναι δυνατό να ισχυρίζεται

η κυβέρνηση του Πασοκ ότι «επιμένουμε στην εδραίωση της εθνικής ομοψυχίας κ.τ.λ»; Πάρα πέρα, στην Ελλάδα όπως συμβαίνει μ'

η κυβέρνηση του Πασοκ ότι «επιμένουμε στην εδραίωση της εθνικής ομοψυχίας κ.τ.λ»; Πάρα πέρα, στην Ελλάδα όπως συμβαίνει μ'

όλες τις χώρες που άρχισαν να μπουν σε μια καπιταλιστική αναπτυξιακή πορεία, η αστική τάξη είναι δεμένη με χιλιάδες νήματα με τον ιμπεριαλισμό, αντιδραστική απ' τη μέρα που γεννήθηκε δεν μπορεί να παλέψει μαζί με την εργατική τάξη για εθνική ανεξαρτησία. Είναι σαν να χτυπά τον εαφτό της. Αναπόφευγο λοιπόν είναι ότι ο αγώνας για εθνική ανεξαρτησία στηρίζει την εξέλιξη του πάνω στους εργαζόμενους. Και φυσικά οι εργαζόμενοι όταν αγωνίζονται για εθνική ανεξαρτησία δεν εννοούν μόνο το κλείσιμο των βάσεων, πιο ελκυστικούς όρους παραμονής στην ΕΟΚ και εθνικιστική πολιτική απέναντι στην Τουρκία που με τους τεράστιους εξοπλισμούς σημαίνει αφαιμάξη του βιοτικού επιπέδου της εργατιάς.

Σημαίνει άμεσο σταμάτημα της εξάρτησης της οικονομίας της χώρας απ' τον Ιμπεριαλισμό. Σημαίνει πρόγραμμα σοσιαλιστικό, σημαίνει ουσιαστική πάλη για σοσιαλισμό.

Στην οικονομική πολι-

Η νεολαία «θάβει» τη δεξιά στις πρόσφατες εκλογές. Για να μη ξανασηκώσει ποτε πια κεφάλι η δεξιά το ΠΑΣΟΚ πρέπει να προχωρήσει τολμηρά στο σοσιαλισμό.

τική οι βασικές προτεραιότητες μένουν οι ίδιες: «Συνέχιση της πολιτικής για την καταπολέμηση του πληθωρισμού με σταδιακή αλλά επιταχυνόμενη αποκλιμάκωση, έτσι στα τέλη της δεκάετης τετραετίας ο ετήσιος ρυθμός να γίνει μονοψήφιος». «Μείωση της ανεργίας με σκοπό τη δημιουργία συνθηκών πλήρους απασχόλησης στα τέλη της δεκαετίας».

«Σταδιακή άφησηση του ποσοστού του εθνικού εισοδήματος που διατίθεται για παραγωγικές επενδύσεις και στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα». «Σταδιακή μείωση του ελλείμματος τρεχουσών συναλλαγών σε σχέση με το εθνικό εισόδημα ώστε να φτάσει το 3,5% στο τέλος της νέας τετραετίας». «Βάση της εισοδηματικής πολιτικής είναι η Αφτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή που αποσκοπεί στην προστασία του εισοδήματος των εργαζομένων από τον πληθωρισμό». Πάρα πέρα μιλά για άφησηση της παραγωγής και παραγωγικότητας, για εκουγχρονισμό της οικονομίας για κοινωνική δικαιοσύνη κ.τ.λ. Μιλά για συνύπαρξη δημόσιου, ιδιωτικού και κοινωνικού τομέα παραμένει ελεύθερος να επιδιώξει το ανταγωνιστικό κέρδος». Ταφτόχρονα μιλά για κοινωνικοποίηση στρατηγικών τομέων της οικονομίας, για εξαγνιστική των υπερχρεωμένων επιχειρήσεων, για σύσταση εποπτικών συμβουλίων όχι κατά επιχείρηση αλλά κατά κλάδο. Πάρα πέρα εξαγγέλλει μια σειρά από κοινωνικά μέτρα που αναμφίβολα βοηθούν το ανέβασμα του βιοτικού επιπέδου.

Όλοι αφτόι οι στόχοι δεν είναι καινούργιοι. Είναι οι πάγιοι στόχοι κάθε κυβέρνησης είτε είναι δεξιά είτε είναι «σοσιαλιστική». Το ζήτημα είναι πως υλοποιούνται αφτόι οι στόχοι.

Ο καπιταλισμός σήμερα δε μπορεί να υλοποιήσει τέτοιους στόχους, ούτε ακόμα και στις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες (το παράδειγμα της Αγγλίας). Αφτό που φταίει είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός και οι αντιφάσεις που τον χαρακτηρίζουν. Η αναρχία στην παραγωγή, οι καπιταλιστές παράγουν ότι θέλουν, όσο θέλουν κι όποτε θέλουν. Το κέρδος: οι καπιταλιστές παράγουν μόνο αν είναι σίγουροι ότι θάχουν κέρδη που συνέχεια αφξάνονται. Μισθοί και ζήτηση: οι κεφαλαιοκράτες για ν' αφξήσουν τα κέρδη τους χτυπούν τα μεροκάματα για να μειώσουν το κόστος παραγωγής, ρίχνουν εργαζόμενους στην ανεργία. Αποτέλεσμα μειώνεται η αγοραστική δύναμη και τα προϊόντα δε πουλιούνται. Επιχτείνουν τις πιστώσεις τρομαχτικά για να βοηθήσουν τις επενδύσεις, δημιουργούν μια ανάπτυξη ζήτησης που μετατρέπεται ύστερα σε πληθωρισμό.

Ο συναγωνισμός που καταστρέφει μια σειρά από αδύνατες οικονομικές μονάδες μ' όλες τις γνωστές συνθήκες. Τα εθνικά σύνορα που είναι εμπόδιο στην τάση της ενοποίησης της οικονομίας παγκόσμια. Οι λόγιοι που επιβάλλουν αφτη την κατάσταση δεν μπορεί να αναφερθούν όλοι εδώ, δεν έχουν τελειωμό.

Η λύση βρίσκεται στην εφαρμογή της πολιτικής που ανατρέπει όλα τούτα. Δηλαδή την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής κάτω από άμεσο εργατικό έλεγχο που εξαφανίζει έτσι τον ανταγωνισμό. Τον κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας απ' τα αντιπροσωπεφτικά στρώματα των εργαζομένων που δεν αφήνει περιθώρια για αναρχία στην παραγωγή, τον προγραμματισμό της οικονομίας με στόχο την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών ώστε να εξαλειφθούν το κέρδος και η κα-

πιταλιστική εκμετάλλευση.

Όλα τούτα σημαίνουν την καταστροφή του καπιταλισμού. Αν μια σοσιαλιστική κυβέρνηση δεν προχωρήσει αποφασιστικά σ' αφτη την πορεία θα καναντήσει έρμαιο των νόμων της κίνησης του καπιταλισμού. Τους στόχους που βάζει ο Παπαντρέου στις προγραμματικές του δηλώσεις δεν θα τους υλοποιήσει απ' τη στιγμή που διατηρούνται οι καπιταλιστικές βάσεις στην οικονομία όσο τίμιος κι αν είναι. Ας κοιτάξουμε γύρω μας για να παρακολουθήσουμε την κατάρρευση κρατών που την εποχή της καπιταλιστικής άνθισης ήταν κράτη εβημερίας ενώ τώρα αποτελούν οικίες των παλιών παχουλών εαφτων τους.

Η εργατική τάξη στην Ελλάδα σήμερα είναι πανίσχυρη. Πάρα την αλλοπρόσκληση πολιτική του Παπαντρέου, η αριστερά έδωσε τη μάχη με πολύ λίγες απώλειες — γύρω στο 2%. Η εργατική τάξη δε ζητά «λίγο Φουριε και ολίγο Σαιν Σίμον». Δεν ζητάει λίγο σοσιαλισμό εδώ, αρκετό καπιταλισμό εκεί, δώσου θυσίες για να τους πίνουν οι αστοί το αίμα. Ζητούν μια ξεκάθαρη σοσιαλιστική πορεία, ζητούν πάλη πάνω σ' ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα.

Το παραμυθάκι που ακούγεται και μας λέει για ανώριμη εργατική τάξη και αντικειμενικές συνθήκες, εκφράζει μόνο τη σύγχυση και τον φόβο των ρεφορμιστών απέναντι στη δύναμη της εργατικής τάξης.

Αλλά οι τελευταίες εκλογές έδειξαν και την ωριμότητα και την αποφασιστικότητα της ελληνικής εργατικής τάξης να προχωρήσει στο σοσιαλισμό. Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ έχει καθήκον να στηρίκει στο εργατικό κίνημα σήμερα για να μην είναι αργά αύριο.

Γεώργιος Ζαβρός

ΙΣΠΑΝΙΑ γενική απεργία

Στην Ισπανία οι δεξιοί ηγέτες του Σοσιαλιστικού Κόμματος (PSOE) που κυβερνούν τη χώρα βρίσκονται κάτω από τρομακτικές πιέσεις από την εργατική τάξη λόγω της ανεργιακής πολιτικής που εφαρμόζει η κυβέρνηση.

Στις 4 του Ιούνη 400.000 περίπου εργάτες και συνταξιούχοι διαδήλωσαν ενάντια στα νέα Σχέδια Κοινωνικών Ασφαλίσεων που προγραμματίζει ο Πρωθυπουργός Φελίππε Γκονζάλες μέσα στα πλαίσια των «μέτρων λιτότητας».

Για πρώτη φορά από την άνοδο των Σοσιαλιστών στην κυβέρνηση μέλη της συντεχνίας UGT που ελέγχεται από το Σοσ. κόμμα διαδήλωσαν φωνάζοντας «Φελίππε, σύντροφε, μην εγκαταλείψεις τους εργάτες!».

Στις 20 του Ιούνη πραγματοποιήθηκε 24ωρη Γενική Απεργία ενάντια στην οικονομική πολιτική της κυβέρνησης που κάλεσαν οι συντεχνίες που πρόσκεινται στο κομμουνιστικό κόμμα.

4 εκατομμύρια εργάτες σ' όλοκληρη την Ισπανία παράλυσαν κυριολεκτικά κάθε οικονομική ή άλλη δραστηριότητα στη χώρα.

Σε εργοστάσια με 200 εργάτες και πάνω η επιτυχία ήταν 100%.

Οι Μαρξιστές του Σοσ. κόμματος έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στην απεργία ιδιαίτερα στις περιοχές των Βάσκων όπου έχουν σημαντικές δυνάμεις.

Στην Αλοβα η συντεχνία που ελέγχεται από τους Μαρξιστές οργάνωσε διαδήλωση στην οποία συμμετείχαν 6.000 εργάτες (Η διαδήλωση της συντεχνίας του Κομμ. κόμματος στην ίδια περιοχή που έγινε σε συνδιασμό με την συντεχνία των εθνικιστών είχε 2.000 συμμετοχή).

Τα γεγονότα αυτά στην Ισπανία όπου το εργατικό κίνημα βρισκόταν για πολλά χρόνια σε σχετική σύγχυση κι απογοήτευση σηματοδοτούν μια αποφασιστική στροφή για την εργατική τάξη.

Η επαναστατικοποίηση των εργατών της Ελλάδας μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ υπόσχεται να επαναληφθεί στην Ισπανία στην ίδια αν όχι μεγαλύτερη κλίμακα.

ΔΙΕΘΝΗ

ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ: Λίβερπουλ εναντίον Θάτσερ Οι Μαρξιστές δείχνουν το δρόμο

Παρα την προσωρινή νίκη της ενάντια στους Ανθρακωρύχους η Θάτσερ δεν φαίνεται να έχει λύσει κανένα από τα προβλήματα της τάξης των καπιταλιστών που εκπροσωπεί. Αυτό φαίνεται από τη συνεχή πτώση της δημοτικότητας της (στις πιο πρόσφατες επαναληπτικές εκλογές σε

περιοχή της Ουαλλίας έχασε την βουλευτική έδρα που κατείχε με μεγάλη πλειοψηφία και κατατάχθηκε τρίτο κόμμα!) - κι από τις συνεχιζόμε-

Η απόφαση αυτή πάρθηκε στις 14 Ιουνίου με πλειοψηφία 7 ψήφων (49-42) παρα το γεγονός ότι οι 49 εργατικοί δημ. σύμβουλοι αντιμετωπίζουν το ενδεχόμενο της φυλάκισης, της απαγόρευσης να αποκτήσουν ξανα δημόσιο αξίωμα και της κατάσχεσης ολόκληρης της περιουσίας τους.

Πέρσι το καλοκαίρι το δημοτικό Συμβούλιο του Λίβερπουλ (της πρωτεύουσας των Μαρξιστών του Μίλιταντ όπως την αποκαλεί ο αστικός τύπος της Βρετανίας) κέρδισε ένα θρίαμβο έναντι στη Θάτσερ υποχρεώνοντας την Κυβέρνηση της να υποχωρήσει από τα σχέδια της για νομικές και άλλες κυρώσεις ενάντια στο Δημοτικό Συμβούλιο που αρνιόταν να εφαρμόσει το πρόγραμμα περικοπών στις δημόσιες δαπάνες στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Το Δ.Σ. κέρδισε 60 εκατ. λίρες επι πλεον για τον προϋπολογισμό του καταφέροντας έτσι να περισώσει 1000 θέσεις εργασίας, να δημιουργήσει 1000 νέες θέσεις και να προγραμματίσει τη δημιουργία άλλων 16,000 στον ιδιωτικό τομέα ενώ μπόρεσε να εφαρμόσει μια υποφερτή κοινωνική πολιτική (στέγαση, νηπιαγωγεία κ.ο.κ) χωρίς να αυξήσει υπερβολικά (όπως επέμενε η Θάτσερ) τους φόρους πάνω στην εργατική τάξη, ιδιαίτερα τον φόρο κατοικίας (rates).

Η νίκη αυτή έγινε κατορθώσιμη μετά από την αποφασιστική καθοδήγηση των Μαρξιστών που ξεσήκωσαν πραγματικά ολόκληρο τον πληθυσμό του Λίβερπουλ και της επαρχίας.

Αναφέρουμε χαρακτηριστικά τη διαδήλωση της 29ης Νοεμβρίου 1983 με 20,000 λαού, τη Γενική Απεργία στις 29 του Μάρτη 1984 και τη διαδήλωση της 50,000 εργατών, τις 17 δημόσιες συγκεντρώσεις σ' ολόκληρο το Λίβερπουλ με 3,000 συμμετοχές κ.α.

Αυτή η μάχη δόθηκε παρόλο που το Λίβερπουλ ήταν το μόνο Συμβούλιο που τόλμησε να τα βάλει με τη Θάτσερ και τους νόμους της.

Φέτος ο αγώνας είναι ιδιαίτερα σκληρός γιατί η Θάτσερ δεν έχει αντιμετωπίσει τους Ανθρακωρύχους όπως πέρσι, πράγμα που σίγουρα έπαιξε κάποιο ρόλο στη νίκη του Λίβερπουλ, γιατί η «σιδηρά» κυρία δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα με δυο μέτωπα μάχης.

Παρα τις διακηρύξεις

μεγάλου αριθμού Δημοτικών Συμβουλίων με πλειοψηφίες υποστηριχτών της αριστερας πτέρυγας του εργατικού κόμματος, ότι θα έμπαιναν κι αυτοί σε συνδιασμένο αγώνα με το Λίβερπουλ ενάντια στη Θάτσερ, τελικά παρατήθηκαν δυστυχώς το ένα μετά το άλλο από τον αγώνα εφαρμόζοντας το πρόγραμμα περικοπών κι επιβάλλοντας ψήλους-φόρους πάνω στους πληθυσμούς των δήμων.

Αυτό δεν σταμάτησε την αποφασιστικότητα του εργατικού κόμματος του Λίβερπουλ, που ελέγχεται από τους Μαρξιστές, να συνεχίσει τον αγώνα μέχρι το τέρμα.

Σύμφωνα με ανταποκριτές της Σοσ. Εκφρασης στη Βρετανία οι σύντροφοι στο Λίβερπουλ έχουν αποφασίσει να προχωρήσουν σε κάθε μορφή αγώνα για να υπερασπίσουν το Δημοτικό Συμβούλιο και τα μέλη του από οποιεσδήποτε επιθέσεις. Προγραμματίζεται καμπάνια ενημέρωσης που θα φτάσει σε κάθε σπίτι κι εργοστάσιο του Λίβερπουλ κι ολόκληρης της περιοχής του Μέρσιςάιντ, διαδηλώσεις κι άλλες συγκεντρώσεις και Γενική Απεργία σε περίπτωση νομικών ή άλλων κυρώσεων ενάντια σε οποιοδήποτε δημοτικό σύμβουλο.

Η Γενική Απεργία στην περίπτωση των χιλιάδων εργατών του Δήμου που υποστηρίζουν πλήρως το Συμβούλιο αναμένεται να είναι διαρκείας.

Αν η Θάτσερ αποφασίσει, όπως απείλησε και πέρσι, να στείλει εγκάθετη κυβέρνηση στο Λίβερπουλ ανατρέποντας την εκλεγμένη θα 'χει να αντιμετωπίσει την οργη ολόκληρου του πληθυσμού.

Ας σημειωθεί ότι από το 1979 (μέχρι το 1983 κυβερνούσαν οι δεξιοί) το Λίβερπουλ έχασε 40,000 θέσεις εργασίας, το 1/3 των θέσεων στη βιομηχανία κατασκευών στην πόλη και 4000 θέσεις στο δήμο από το 1975 μέχρι το 82. Οι άνεργοι φτάνουν τις 60,000 και η ανεργία στη νεολαία φτάνει το 90% σε μερικές περιοχές της πόλης. Οι συνθήκες διαβίωσης είναι από τις χειρότερες στην Ευρώπη. Κάτω από τέτλια δεδομένα και με το επίπεδο ηγεσίας που έχουν οι εργαζόμενοι το σκληρό έχει στηθεί για μια τιτάνια μάχη.

Όποια και να 'ναι η έκβαση της εργατικής τάξης της Βρετανίας που έχει μπουχτίσει να βλέπει την ηγεσία της να προδίνει τον αγώνα μετά τον άλλο,

νες εργατικές κινητοποιήσεις σε διάφορους κλάδους της οικονομίας - για να μην πούμε από το βάθαιμα της οικονομικής κρίσης που χαρακτηρίζει ολόκληρη την τελευταία δεκαετία.

Η πιο σκληρή μάχη που θα 'χει να αντιμετωπίσει όμως η Θάτσερ είναι με τους εργαζόμενους του Λίβερπουλ μετά την απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου της πόλης να επιμείνει στην εφαρμογή «παρόνομου» προϋπολογισμού αγνοώντας τις περικοπές της κεντρικής κυβέρνησης.

θα έχει γνωρίσει εμπράχτα και χειροπιαστά το πόσα θα μπορούσαν να πετύχουν οι εργάτες αν ήταν ενωμένοι κάτω από ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα και μια αγωνιστική αποφασιστική ηγεσία όπως αυτή που προσφέρουν σήμερα οι Μαρξιστές του Μίλιταντ.

Η εφημερίδα μας θα παρακολουθεί από κοντά τα γεγονότα του Λίβερπουλ και θα ενημερώνει όσο πιο ταχτικά μπορεί την κυρίαρχη εργατική τάξη και τη νεολαία για τις εξελίξεις μιας μάχης που έχει πολλά να διδάξει στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

Δώρας Μιχαήλ

Γενική απεργία στο Ισραήλ

Φωτιές στους δρόμους, οδοφράγματα, συγκρούσεις με την αστυνομία και 1,5 εκατομμύριο εργάτες σε Γενική Απεργία που παράλυσε τα πάντα - αγορές, καταστήματα, τράπεζες, συγκοινωνίες, υπηρεσίες, βιομηχανίες. Αυτή ήταν η απάντηση της Ισραηλινής εργατικής τάξης στα βάνουσα έκτακτα «μέτρα λιτότητας» του «εργατικού» πρωθυπουργού Σίμον Πέρες.

Μ' αυτά τα μέτρα η κυβέρνηση εθνικής ενότητας προσπαθεί να ρίξει τα ασήκωτα βάρη της οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού στους ώμους της εργατικής τάξης.

Τα μέτρα του Πέρες θα τα ζήλευαν σίγουρα και η Θάτσερ και ο Ρήγκαν: 10,000 απολύσεις στο Δημόσιο τομέα, περικοπές 1,1 δις. δολλαρίων το χρόνο στις δημόσιες δαπάνες, κατάργηση της αυτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής των μισθών, περικοπές 3% στους μισθούς, 18.8% υποτίμηση του νομίσματος (σεκελ) 70-100% αύξηση στα είδη βασικής ανάγκης!

Η εφαρμογή αυτών των μέτρων θα μειώσει - σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Κογκρέσου των Συντεχνιών Χίστατρουντ το βιοτικό επίπεδο των εργατών κατά το ένα τρίτο.

Τέτοια σκληρά αντεργατικά μέτρα δεν τόλμησε, να επιβάλει ποτε καμμία δεξιά κυβέρνηση στο Ισραήλ. Χρειάστηκε η κυβέρνηση εθνικής ενότητας και ο «εργατικός» Πέρες για να αποτολμήσουν να τα βάλουν με το εργατικό κίνημα - το πιο μορφωμένο δυνατό και καλά οργανωμένο (90% οργανωμένοι στη Χίστατρουντ) σ' ολόκληρη την περιοχή μας.

Τέτοιου είδους μέτρα όμως ήταν απαραίτητα για τους κεφαλαιοκράτες και τους δανειστές τους μια και ο πληθωρισμός πέρσι ήταν 44% και η χώρα είχε το μεγαλύτερο κατά κεφαλήν χρέος στον κόσμο.

Όλα τα δισεκατομμύρια της Αμερικανικής βοήθειας μπορεί στο παρελθόν να ανέβαλλαν την κρίση, δημιούργησαν όμως αφόρητα βάρη πάνω στην οικονομία τα οποία καλούνται τώρα να πληρώσουν οι Ισραηλινές μάζες.

Κάτι τέτοιο βέβαια δεν είναι καθόλου διαθετιμές να κάνουν. Ήδη τα τελευταία χρόνια το βιοτικό επίπεδο των εργατών μειώνεται συνεχώς.

Εξ άλλου η αποτυχημένη εισβολή στο Λίβανο (1982) έχει αφυπνίσει την εργατική τάξη, τη νεολαία και τις γυναίκες οδηγώντας τους μακριά από τον εθνικισμό με τον οποίο προσπαθούσαν πάντα οι σιωνιστές να τους αποκοιμίζουν δικαιολογώντας κάθε πρόβλημα σαν «θυσία» στον ιερό αγώνα επιβίωσης ενάντια στους Άραβες τρομοκράτες.

Ο Λίβανος και η οικονομική κρίση μεταμόρφωσαν κυριολεκτικά την Ισραηλινή κοινωνία.

Αρκει μόνο να αναφέρουμε την οργάνωση Γιεσ Ζβουλ (Yesh Gvul) με 3,000 φαντάρους που αρνούνται να υπηρετήσουν στο Λίβανο ή στα κατεχόμενα εδάφη των Παλαιστινίων, διακινδυνεύοντας φυλακίσεις κι άλλα τιμωρητικά μέτρα.

Η οργάνωση αυτή - παρόλο που είναι παράνομη - διατηρεί γραφεία και οργανώνει φεστιβάλ.

Ακόμα και ο αξιωματικός της εισβολής στο Λίβανο πρην συνταγματάρχης Ντοβ Γιερμια λιποτάχτησε από το Λίβανο κι ίδρυσε Αντιρατσιστική επιτροπή!

Οι επιτυχίες τέλος του κινήματος «Ειρήνη Τώρα» δείχνουν πόσο οι μάζες έχουν αποστραφει τον εθνικισμό και τον πόλεμο.

Τα πρόσφατα χτυπήματα που δέχτηκε ο λαός θα επαναστατικοποιήσουν ακόμα πάρα πέρα τις συνειδήσεις της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Οι αντιπολιτευτικές τάξεις μέσα στο εργατικό κόμμα που είναι ήδη ισχυ-

ρες - θα ενδυναμωθούν ενώ οι ηγέτες της Χίστατρουντ (που συνδέεται με το κόμμα) θα αναγκάζονται είτε να διαχωρίζουν τη θέση τους από την κυβέρνηση Πέρες είτε να αντιμετωπίσουν την οργη των μελών τους.

Μπορούμε να πούμε ότι έχει αρχίσει μια νέα εποχή αστάθειας και συγκρούσεων στο Ισραήλ τον πιο ισχυρο σύμμαχο του Ιμπεριαλισμού στον κόσμο.

Απο τότε που ιδρύθηκε το κράτος αυτό στη γη των Παλαιστινίων προορίστηκε κι έπαιξε το ρόλο του χωροφύλακα των Ιμπεριαλιστών στη Μέση Ανατολή και σ' ολόκληρη την υφήλιο. Δεν έμεινε αντιδραστικό - διχτατορικό καθεστώς στον κόσμο (Πακισταν, Σρι Λάνκα, Νότιος Αφρική κ.ο.κ) όπου το σιωνιστικό καθεστώς να μη έχωσε την άσκημη μούρη του - προσφέροντας είτε όπλα, είτε εκπαίδευση φονιάδων του κράτους, είτε χρήματα.

Όλες τις βρωμίες που ο Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός ήθελε να αποφύγει τις ανάθετε σ' αυτό τον πιστο σύμμαχο.

Γι' αυτό βέβαια και η τεράστια βοήθεια που παίρνει από τους Ιμπεριαλιστές το Ισραήλ (πάνω από το μισό του συνόλου της Αμερικάνικης βοήθειας).

Όλα όμως τα δισεκατομμύρια δεν μπόρεσαν να σώσουν τους Ισραηλίτες αστούς. Μπορεί να ανάβαλλαν την κρίση, δημιούργησαν όμως ένα αχαλίωτο πληθωρισμό και τεράστια χρέη για τα οποία πρέπει τώρα να πληρώσουν οι εργαζόμενοι. Η ριζοσπαστικοποίηση της εργατικής τάξης, μια μικρή γεύση της οποίας είδαμε στις 2 του Ιούλη στη Γενική Απεργία, ανοίγει νέους ορίζοντες για την επανάσταση και το σοσιαλισμό στην περιοχή.

Οι Παλαιστινιακές μάζες (650,000 Παλαιστίνιοι ζουν μέσα στο ίδιο το Ισραήλ) μετά τις ήττες της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης, που είναι αποτυχίες του

εθνικού αγώνα των Αράβων έχουν ξεκάθαρα μπροστα τους τον ταξικό σύμμαχο - την πανίσχυρη εργατική τάξη του Ισραήλ να ορθώνεται ενάντια στον κοινο εχθρό, την Ισραηλινή αστική τάξη και τους Ιμπεριαλιστές πάτρωνες της.

Οι Παλαιστίνιοι στα κατεχόμενα που στρέφονται σήμερα όλο και πιο αποφασιστικά στις συνδικαλιστικές τους οργανώσεις γεμάτοι σιγουριά για το μέλλον, παραμένουν λόγω της δύναμης που τους δίνει η τάξη τους και η οργάνωση το πιο αισιόδοξο και το πιο ελπιδοφόρο κομμάτι του ταλαιπωρημένου παλαιστινιακού λαού.

Τα γεγονότα στο γειτονικό Ισραήλ δείχνουν τις απεριόριστες δυνατότητες για την κοινή δράση της εργατικής τάξης μακριά από εθνικές διαμάχες που κρύβουν τα πραγματικά προβλήματα για να σώσουν κάθε φορά τους κεφαλαιοκράτες και τους ιμπεριαλιστές μαστόρους τους από την οργη της εργατικής τάξης.

Όλα όσα δεν μπόρεσαν για χρόνια να λύσουν - παρα τους ποταμούς απο αίμα και τις βιβλικές καταστροφές - οι εθνικοί ιεροί πόλεμοι και οι αντάρτες μπορούν πολύ εύκολα να τα λύσουν οι εργάτες με την ενότητα τους ενάντια στους κοινούς εχθρούς.

Αυτό το δρόμο τον μπλοκάρουν για χρόνια οι ηγέτες των εργατών είτε προδώνοντας ανοίχτα την εργατική τάξη - όπως κάνει σήμερα ο «εργατικός» Πέρες - είτε συμμαχώντας (ηγεσία ΟΑΠ) με όλους αντιδραστικούς Άραβες αποξενώνοντας τον φυσικό σύμμαχο των Παλαιστινίων, τους Ισραηλίτες εργάτες.

Η κοινή μοίρα Ισραηλινών - Αράβων που επιβάλλει η καπιταλιστική κρίση υπόσχεται να τους ενώσει σε μια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία της Μέσης Ανατολής που αποτελεί τη μόνη τελειωτική απάντηση στην οικονομική κρίση και στην πολιτική καταπίεση των Παλαιστινίων. Δώρας Μιχαήλ

Η ΧΑΡΑΥΓΗ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ

Εικοσι μέρες μετά τα τραγικά γεγονότα του Χέυζελ όπου 40 άτομα έχασαν τη ζωή τους σε συγκρούσεις ανάμεσα σε Άγγλους και Ιταλούς οπαδούς των Λίβερπουλ και Γιουβέντους, μια είδηση ερχόμενη από την Βουλγαρία ανάγγελλε την διάλυση των ποδοσφαιρικών ομάδων Λέφσκυ και ΤΣΕΣΕΚΑ.

στικής ηθικής αλλά δεν έχουν τίποτε το κοινό και δεν μπορούν να εμφανίζονται σε ένα πραγματικά υγιές σοσιαλιστικό σύστημα, που έχει αντικαταστήσει τον καπιταλισμό εδώ και 40 χρόνια. Η εμφάνιση αυτών των φαινομένων σε μια «σοσιαλιστική» κοινωνία όπως αυτή της Βουλγαρίας δεν μπορεί να αποδοθεί ούτε σε καπιταλιστικά κατά-

Χαραυγή 24.6.85.

Την απόφαση αυτή πήραν οι βουλγαρικές αρχές εξαιτίας «των προσυννοημένων αγώνων, της διαφθορας και των εξαγορών που σημειώθηκαν και που δεν συνάδουν με τους κανόνες της σοσιαλιστικής ηθικής». Είχε προηγηθεί συνάντηση των πιο πάνω ομάδων για τον τελικό Κυπέλλου Βουλγαρίας στη διάρκεια του οποίου σημειώθηκαν εκταταμένα επεισόδια, ξυλοδαρμοί και συμπλοκές ανάμεσα στους ποδοσφαιριστές.

λοιπα αλλά ούτε και σε κοινά κοινωνικά αίτια μ' αυτά των χωρών του σημερινού καπιταλιστικού κόσμου. Έχουν τη ρίζα τους στην οικονομική βάση που σίγουρα δεν είναι καπιταλιστική αλλά στη διαδικασία μιας σχεδιασμένης ανάπτυξης έχει αποκλείσει κάθε εργατικό έλεγχο και διαχείριση.

Έτσι η ίδια η δημιουργία και η ύπαρξη μιας κάστας ανθρώπων που στο όνομα του σοσιαλισμού ανάλαβαν τη σοσιαλιστική

● Προχθές γίναμε μάρτυρες από την τηλεόραση μιας συγκλονιστικής ανθρωποφαγής με πρωταγωνιστές την αστυνομία και τους «φιλάθλους» του αγώνα Γιουβέντους-Λίβερπουλ. Μερικοί βιάστηκαν να πουν πάλι για «χούλιγκαν» και «φανατισμό». Παραβλέπουν τα πραγματικά κοινωνικά αίτια που βρίσκονται στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, που θυμίζει τις τελευταίες μέρες της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, όπου μονομάχοι στις αρρένες αλληλοσκοτώνονταν προς τέρψη των αφεντικών τους. Αίσχος!

Πολύ σωστά τα λέει ο «Προλετάριος», μετά τα γεγονότα του Χέυζελ. Απέφυγε όμως να κάμει την αντίστοιχη ανάλυση για τη «βία και τη διαφθορά» στα βουλγαρικά γήπεδα.

Η αναφορά μας στην τραγωδία του Χέυζελ δεν έχει σκοπό να παραλληλίσσει και να ταυτίσει τις δυο αυτές περιπτώσεις αλλά να υπενθυμίσει τες πολυ σωστές αναφορές που γινιάν και απέδιδαν τες ευθύνες στα πραγματικά κοινωνικά αίτια που βρίσκονται στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα.

οικοδόμηση μακριά από τον έλεγχο των εργαζομένων, ήταν αναπόφευκτο να οδηγήσει στην παραμόρφωση και στη γραφειοκρατικοποίηση που σήμερα είναι εμπόδιο στην ίδια την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Αυτή είναι στην ουσία η πηγή φαινομένων όπως της σπατάλης, της διαφθορας, και της έλλειψης σοσιαλιστικής συνείδησης.

Τα οποιαδήποτε διοικητικά μέτρα όπως είναι η διάλυση ομάδων αποτελούν απλώς μπαλώματα και είναι αδύνατο να δώσουν ριζικές λύσεις. Ο νόμος δεν μπορεί ποτε να υψωθεί πάνω από την οικονομική δομή και την κοινωνική, πολιτική, πολιτιστική ανάπτυξη που εξαρτώνται απ' αυτή τη δομή.

Η Χαραυγή απέφυγε συνείδητα να εισχωρήσει βαθιά στο ζήτημα και πήγε κατευθείαν στο αποτέλεσμα που ήρθε να «πατάξει» ο σοσιαλισμός. Μια τέτοια αντιμετώπιση απλώς προσφέρει κακες υπηρεσίες στην υπόθεση του σοσιαλισμού για τον οποίο τόσο ενδιαφέρεται.

Η βία και η διαφθορά όχι μόνο δεν συνάδουν με τους κανόνες της σοσιαλι-

Η Μεταποίηση σε κρίση το παράδειγμα της βιομηχανίας Αρχιμήδη

Η Βιομηχανία ΑΡΧΙΜΙΔΗΣ ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια κατασκευής μηχανημάτων και μεταλλικών, όπως μας δήλωσε στην εφημερίδα μας ο ίδιος ο ιδιοκτήτης Τάκης Παπαβασιλείου, αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα επιβίωσης, περνά τις τελευταίες βδομάδες ζωής της.

Παρ' όλο που για περίπου τρία χρόνια έχει γίνει κάθε δυνατή προσπάθεια από μέρους της διεύθυνσης για επιβίωση της βιομηχανίας που μέχρι το 82 απορροφούσε 130 υπαλλήλους η συνέχιση της ζωής του ΑΡΧΙΜΙΔΗ φαίνεται να είναι αδύνατη. Ο κ. Παπαβασιλείου αποδίδει το όλο πρόβλημα στην τρέσσια, όπως την χαρακτηρίσε, αύξηση του κόστους παραγωγής και στην έλλειψη οποιασδήποτε βοήθειας από μέρους της κρατικής μηχανής.

«Η κυβέρνηση μας εξερίζωσε από τη βιοτεχνία και μας έσπρωξε στην βιομηχανία».

Στην βιοτεχνία τα πράγματα για μας ήταν πολύ πιο ωραία διότι είχαμε λίγους υπαλλήλους απλά ναμε το χέρι και εκεί που φτάναμε και ξεδοδύαμε λιγότερα από όσα πιάναμε. Ότι και να συμβαίνει το 68 που άνοιξε βιομηχανία στη Μια Μηλιά υπήρχαν πολυ περισσότερα κίνητρα και γενική οικονομική άνοδος.

Το 1974 τα χάσαμε όλα αλλά τελικά τα καταφέραμε να σταθούμε στα πόδια μας. Εγώ όπως βλέπεις κατάφερα να ξανακτώσω βιομηχανία η οποία αποτέλεσε μια από τις μεγαλύτερες στο είδος. Το 82 ήρθε το μεγάλο ταρακούνημα. Ενώ μέχρι τότε δούλευα με 130 υπαλλήλους σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα κατάντησα να δουλεύω με 4. Δύσκολο να το πιστέψεις κάποιος αλλά αυτή είναι η πραγματικότητα: και το πιο σημαντικό είναι ότι τα πιο πάνω δεν είναι φαινόμενο που παρουσιάζεται μόνο στη δική μου βιομηχανία.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Συνέχεια της καμπάνιας μας για την αγωνιζόμενη χιλιανη εργατική τάξη, ήταν και οι δύο κινηματογραφικές παραστάσεις στο Δάλι και την Αραδίππου.

Στο Δάλι η παράσταση έγινε στις 26/6 και ο στόχος υπερκαλύφθηκε. Μαζεύτηκαν £260.

Στην Αραδίππου η παράσταση έγινε στις 11/7 και πάλι ο στόχος υπερκαλύφθηκε. Μαζεύτηκαν £270.

Ταυτόχρονα με το μάζεμα χρημάτων γίνετο και ενημέρω-

Όλες οι βιομηχανίες τέτοιου τύπου πάσχουν από τα ίδια συπτώματα».

Σίγουρα όμως ο πιο σημαντικός λόγος για την σημερινή κρίση είναι η παντελής έλλειψη κεφαλαίου κινήσεως (επενδυτικού κεφαλαίου). Οι τράπεζες μας αρνούνται δανειοδότηση και η κυβέρνηση, παρ' όλες τις προσπάθειες τριών χρόνων, δεν δίνει εγγύηση σε μας για τραπεζική δανειοδότηση.

Προτιμούν να βοηθούν εμπόρους (εισαγωγείς προϊόντων παρόμοιων με αυτά που κατασκευάζει το ΑΡΧΙΜΙΔΗΣ) διότι από αυτούς προέρχονται οι βασικοί φόροι. Εμείς ότι πιάσουμε τα επενδύουμε».

Από χρόνια η εφημερίδα μας άρχισε να μιλά για την υπάρχουσα οικονομική κρίση και το επερχόμενο θέμα της παρά τις αντίθετες απόψεις των αστών οικονομολόγων.

Τώρα, τις προβλέψεις μας έρχονται να επιβεβαιώσουν τα ίδια τα στοιχεία. Μόνο για τους τελευταίους δυο μήνες έχουμε να μιλήσουμε για μια σειρά από προβλήματα σε διάφορους τομείς της οικονομίας όπως την τσιμεντοβιομηχανία, στην υπόδηση-ένδυση, για την κρίση στις Αερογραμμές στην ΑΗΚ και αυτή την στιγμή για το κλείσιμο του εργοστασίου ΑΡΧΙΜΙΔΗΣ που πολύ πιθανό θα ακολουθήσουν και άλλες με παρόμοια προβλήματα.

Στην αρχή ο κύριος Παπαβασιλείου είχε μιλήσει για την μεγάλη αύξηση των κρατικών υπαλλήλων που είχε σαν αποτέλεσμα την μεγάλη αύξηση των φόρων, της κωλυσιεργίας και της ανευθυνότητας. Την μη ύπαρξη βοήθειας από μέρους της κρατικής μηχανής φάνηκε να την αποδίδει, σε κάποιο βαθμό, στην ύπαρξη μεγάλης γραφειοκρατίας. Εκείνο που θα θέλαμε να πούμε είναι ότι η ύπαρξη ανευθυνου γραφειοκρατικού μηχανισμού μπορεί να εξηγήσει την ύπαρξη ανεπάρκειας και κωλυσιεργίας σε λειτουργίες της κρατικής μηχανής αλλά σίγουρα δεν μπορεί να εξηγήσει μια αλυσίδα από

γεγονότα που όλα μαζί συνθέτουν την εικόνα κρίσης.

Φαίνεται να εντοπίζει την αλήθεια με περισσότερη ακρίβεια ο κ. Παπαβασιλείου όταν λέει ότι σε ένα βαθμό η κρίση ωφελείται στα αυξημένα κόστη παραγωγής και στην μη ύπαρξη κινήτρων και κεφαλαίου κινήσεως.

Ο κ. Παπαβασιλείου φαίνεται να αποδίδει τα πιο πάνω στο ότι απλα σήμερα η κυβέρνηση ενδιαφέρεται να βοηθήσει τις βιομηχανίες πιο λίγο, από ότι ενδιαφερόταν παλιά.

Εδώ βρίσκεται το λάθος. Αν η Κυβέρνηση μπορούσε σίγουρα θα βοηθούσε διότι η οικονομική ανάπτυξη και η σχετική ταξική ηρεμία είναι ότι την βολεύει περισσότερο.

Τα πραγματικά αίτια της κρίσης στη μεταποιητική βιομηχανία θα πρέπει να αναζητηθούν στην ίδια τη δομή και λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος και τρόπου παραγωγής με κύρια αντίθεση σήμερα την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων από τη μια και της ατομικής ιδιοκτησίας και εθνικού κράτους από την άλλη.

Αυτό που χρειάζεται για να ανακοπεί αυτή η πορεία δεν είναι ούτε ημίμετρα όπως κίνητρα, περισσότερα δάνεια κ.λ.π. αλλά ούτε ευχολογία. Όπως αναφέρθηκε η ρίζα της κρίσης βρίσκεται στην ίδια τη δομή και λειτουργία του συστήματος και κατ' επέκταση στον αναρχικό τρόπο παραγωγής στη βάση του οποίου γίνονταν οι επενδύσεις.

Αρα αυτό που χρειάζεται είναι ο προγραμματισμός και σχεδιασμός της παραγωγής στο τομέα της μεταποίησης όπως και σε μια σειρά άλλους τομείς που θα δώσει τις δυνατότητες για αξιοποίηση της μοντέρνας τεχνολογίας και των οικονομικών που προσφέρει η μεγάλη παραγωγική μονάδα πράγμα που θα έχει ευνοϊκό αντίκτυπο στο να πέσουν τα κόστη και να αυξηθεί η ανταγωνιστική ικανότητα των προϊόντων μας.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Έγινε στις 6 Ιουλίου στο κέντρον «Κύπρος Τάβερν» στην Αγλαντζια ο χορός της εφημερίδας μας για την πόλη Λευκωσίας. Μέσα σε συντροφικό περιβάλλον και μεγάλο κέφι η διασκέδαση κράτησε μέχρι το πρωί. Ο χορός αυτός ήταν συνέχεια της μεγάλης παράδοσης που έχει δημιουργήσει η Σ. Έκφραση με τους χορούς της. Οι χοροί μας γίνονται για δύο λόγους. Πρώτο, για διασκέδαση και συναναστροφή των μελών και υποστηρικτών της Α.Π. και δεύτερο, για να μαζέψουμε χρήματα για την παρα πέρα διάδοση των μαρξιστικών ιδεών. Πετύχαμε και στους δύο στόχους. Ο οικονομικός στόχος των 2 χιλ-λίρων πιά-

στηκε και είναι πάρα πολυ χρήσιμα τα χρήματα αυτά για να καλύψουμε επίγουσες ανάγκες της οργάνωσης.

Η Σ. Έκφραση ευχαριστες όσους παραβρέθηκαν συνέβαλαν με οποιοδήποτε τρόπο στην επιτυχία του χορού.

Από την κλήρωση του λαχείου εξακολουθούν να παραμένουν αζήτητα δώρα που κερδίζουν οι πιο κάτω αριθμοί: 599, 523, 2607, 2354, 1530, 919, 758, 1900, 3719, 3704, 3627, 1542, 4472, 864, 1161, 120, 2374, 903, 909, 3718, 3688, 4382, 3320, 1063, 3087, 2393, 1453.

Ζητείστε τα απο το τηλ. 461553

στηκε και είναι πάρα πολυ χρήσιμα τα χρήματα αυτά για να καλύψουμε επίγουσες ανάγκες της οργάνωσης.

Ζητείστε τα απο το τηλ. 461553

Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ

συνέχεια από τη σελ. 1
η ΕΔΕΚ.

Η επίθεση των ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ για πτώση του Κυπριανού είχε αρχίσει να χάνει τη δυναμική της. Δεν μπορούσε καν να ενθουσιάσει τις μάζες των δυο κομμάτων. Η καλύτερη απόδειξη ήταν τα φτωχα σε αριθμούς και ζωντανία συλλαλητήρια των δυο κομμάτων ενάντια στον Κυπριανού. Ο ΔΗΣΥ δεν μπορούσε να κρατήσει την επίθεση - είχαν αρχίσει να δυναμώνουν οι τάσεις για οπισθοχώρηση και συμβιβασμο.

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Όμως ο βασικός λόγος για την προσπάθεια των Κυπριανού και Κληρίδη να φτάσουν σε κάποιο συμβιβασμό είναι η εξυπηρέτηση των συμφερόντων της αστικής τάξης την οποία αντιπροσωπεύουν. Αυτό φαίνεται κι από τον δραστήριο ρόλο που σημερινό κεφαλαιοκράτες — όπως τον Παρασκευαΐδη — έχουν παίξει γι' αυτές τις συναντήσεις. Οι αστοί χρειάζονται μια ισχυρή κυβέρνηση για να εξυπηρετούνται τα συμφέροντα τους κι όχι αδύνατους και δίχως κύρος Κυπριανού.

Απο τη μια σε σχέση με το εθνικό ζήτημα και τα παζαρέματα με τον Ντενκας. Μια αδύνατη κυβέρνηση θα έκανε την προσπάθεια να αποσπάσουν όσες παραπάνω παραχωρήσεις από τον Ντενκας — για το όφελος των αστών βέβαια — τόσο πιο δύσκολη.

Απο την άλλη γιατί η κατάσταση της οικονομίας δεν αφήνει περιθώρια εφυσιασμού για του κεφαλαιοκράτες. Στο τελευταίο της δελτίο η Τράπεζα Κύπρου ισχυρίζεται μια σκληρή μονεταριστική πολιτική με περιορισμό της ετήσιας οικονομικής ανάπτυξης στο 0%! Αυτό ισοδυναμεί με πραγματική συντριβή του βιοτικού επιπέδου των μαζών. Όμως για μια τέτοια σκληρή πολιτική χρειάζεται μια

σκληρή, δυνατή, δεξιά κυβέρνηση - κάτι που δεν είναι η κυβέρνηση Κυπριανού σήμερα. Η πρόσφατη απορριψη από το υπουργικό συμβούλιο των προτάσεων του υπουργού οικονομικών για μια περιοριστική οικονομική πολιτική δείχνει την αδυναμία και το φόβο της κυβέρνησης Κυπριανού να προχωρήσει ενάντια στο εργατικό κίνημα.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΗΚΟ

Το βάθαιμα των αδιεξόδων στην Κυπριακή κοινωνία και οικονομία δημιουργεί αναπόφευχτες τάσεις πόλωσης. Η ύπαρξη του εθνικού προβλήματος εμποδίζει αυτή την πορεία να εμφανίζεται με τον απλο και ξεκάθαρο τρόπο που παρουσιάζεται σε άλλες χώρες. Όμως η Κύπρος δεν μπορεί να ξεφύγει από τις τάσεις που κυριαρχούν πάνω σε παγκόσμιο επίπεδο.

Οι τωρινες συναντήσεις και προσπάθειες για συμβιβασμο με τον ΔΗΣΥ, δεν μπορούν να σώσουν τον Κυπριανού. Μέσα σε συνθήκες αδιεξόδων και πόλωσης οι «μέσες λύσεις», όπως είναι τα κόμματα του κέντρου, εχτοπιούνται. Αν ο Κυπριανού παραμείνει μόνος και κυβέρνηση μειοψηφίας, είναι αδύνατο ν' αντέξει για πολύ καιρο τις πιέσεις από το ΑΚΕΛ και το ΔΗΣΥ. Απο τη στιγμή που πέσει ο Κυπριανού, αρχίζει και η διαδικασία διάλυσης του ΔΗΚΟ.

Πάνω σε μια μακρόχρονη βάση τα πιο δεξιά στρώματα του ΔΗΚΟ θα στρέφονται και θα απορροφούνται απο το ΔΗΣΥ.

Αυτή η βασική τάση δεν ανατρέπεται σε περίπτωση που οι Κυπριανού και Κληρίδης φτάσουν σε κάποιο συμβιβασμο. Ακόμα κι αν φτάσουμε σε κυβέρνηση ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ — πράγμα απίθανο για την επόμενη περίοδο — με Πρό-

εδρο τον Κυπριανού, η δυναμική θα βρίσκεται στην μεριά του Κληρίδη, γιατί το πιο συνεπές και καθαρό κόμμα της αστικής τάξης είναι ο ΔΗΣΥ. Το τελικό αποτέλεσμα θα είναι η επιβολή του ΔΗΣΥ, ο εκποτισμός του Κυπριανού και η απορρόφηση του ΔΗΚΟ, ακόμα κι αν ο Κυπριανού μπορεί να διατηρηθεί μέχρι το τέλος της προεδρικής του θητείας.

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ

Σήμερα υπάρχει μια ανακωχή στην σύγκρουση ΔΗΣΥ-Κυπριανού, πράγμα που βολεύει και τις δυο μεριές. Όμως αυτο δεν εξυπακούει συγκυβέρνηση ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ. Η περίπτωση να καταλήξουν σε συμφωνία για μοίρασμα εξουσίας είναι η πιο απίθανη. Η ηγεσία του ΔΗΣΥ δεν μπορεί να δεχτεί εύκολα έστω και φαινομενική υποταγή στον Κυπριανού — απο τη στιγμή που ο τελευταίος θα παραμείνει πρόεδρος. Η βάση του ΔΗΣΥ δεν μπορεί εύκολα να δεχτεί συγκυβέρνηση με κάποιο που για χρόνια ειρωνεύεται. Αυτό που κρατούσε τη βάση του ΔΗΣΥ για τόσα χρόνια και που ανάπτυξε τη δύναμη του ήταν το γεγονός πως βρισκόταν στην αντιπολίτευση. Δεν μπορεί εύκολα να εγκαταλείψει ο ΔΗΣΥ αυτή την πλεονεχτική θέση που του προσετοιμάζει μια «καθαρή» εξουσία για το μέλλον.

Όμως η ενότητα της δεξιάς δεν είναι αδύνατη και σ' ένα υστερινότερο στάδιο ίσως να είναι και αναπόφευκτη. Όσο εντείνονται τα αδιέξοδα και βαθαίνουν τα προβλήματα τόσο θα εντείνονται οι πιέσεις απο την αστική τάξη για μια ισχυρή δεξιά κυβέρνηση.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Το εργατικό κίνημα

παρακολουθεί με πραγματική ανησυχία τις τάσεις για συσπείρωση της δεξιάς. Τα πιο προχωρημένα στοιχεία συνδέουν αυτή την τάση με τις πρόσφατες απειλές για λοκ-αουτ στις Κυπριακές Αερογραμμές, με την γενική επίθεση ενάντια στα υπαλληλικά στρώματα, με την επιστράτευση των απεργών της ΑΗΚ. Τα σημάδια για την επίθεση των αστών είναι ολοφάνερα.

Όμως οι αριστεροί ηγέτες αρνούνται να ανταποκριθούν στα καθήκοντα τους.

Μέχρι μια βδομάδα πριν τις συναντήσεις Κυπριανού-Κληρίδη ο Κυπριανού είχε μουσικές συναντήσεις με τον Λυσσαρίδη. Η ηγεσία του κόμματος έφτασε να συζητά ακόμα και σε επαρχιακά επίπεδα την πιθανότητα συνεργασίας με το ΔΗΚΟ. Παρ' όλο που μετα την αποδοχή του εγγράφου Γκουεγιάρ απο τον Κυπριανού δεν έχουν απομείνει καν προοπτικές για την ηγεσία της ΕΔΕΚ, τα ΝΕΑ αρνούνται να μπουν στην επίθεση ενάντια στον Κυπριανού. Κρατούν μια μεσοβέζικη στάση σπρωξίματος του Κυπριανού στη «σωστή» κατεύθυνση! Στις συναντήσεις Κυπριανού-Κληρίδη αρνούνται να δώσουν μια ταξική ερμηνεία.

Καταντούν να υποστηρίζουν ότι δεν έχει σημασία «ποιος ή ποιοι κυβερνούν, αλλά ποια γραμμή θα ακολουθηθεί»!! (ΝΕΑ, Τρίτη 9.7.85). Επιμένουν στην «αντικατοχική ενότητα» (δηλ. την εθνική ενότητα) με τον πιο αφηρημένο τρόπο: δίχως να ξεκαθαρίζουν ούτε με ποιους μπορεί να επιτευχθεί αυτή η ενότητα ούτε πάνω σε ποιο πρόγραμμα, καπιταλιστικό ή σοσιαλιστικό. Πάνω στο θέμα αν πρέπει ο Κυπριανού να φύγει ή όχι αρνούνται να πάρουν θέση υποστηρίζοντας δημοψήφισμα.

Όμως ο μεγάλος ένοχος είναι η ηγεσία του ΑΚΕΛ η οποία είναι υπεύθυνη για το ότι ο Κυπριανού βρίσκεται στην εξουσία. Κι όμως παρ' όλες τις γκάφες και τα λάθη της, παρ' όλο που σήμερα βρίσκεται σε αδιέξοδα εξαιτίας της πολιτικής της, αρνείται να προβληματιστεί και να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα! Την ίδια ώρα που κατηγορά το ΔΗΚΟ και το ΔΗΣΥ για αντιακελική συμμαχία, προτείνει κυβέρνηση εθνικής ενότητας, δηλαδή συγκυβέρνηση με το ΔΗΚΟ και το ΔΗΣΥ!!

Ενω ζητά παραίτηση του Κυπριανού και εξηγα ποιους δεν θα ψηφίσει αν υπάρξουν πρόωρες Προεδρικές, αρνείται να εξηγήσει ποιοι και ποια γραμμή

θα υποστηρίξει. Το κύριο στοιχείο στην πολιτική της ηγεσίας του ΑΚΕΛ παραμένει η άρνηση να διεκδικήσει την εξουσία και η αναζήτηση «προοδευτικών» φιλελεύθερων δεξιών στους οποίους να την παραδώσει. Ενάντια στην «Αντιακελική Συμμαχία» δεν προτείνει τίποτε. Σαν αποτέλεσμα το ηθικό της βάσης του κόμματος είναι μηδεν, τα καλύτερα στελέχη είναι συγχισμένα κι απογοητευμένα.

Η διέξοδος για την αριστερά υπάρχει είναι απλή, και βρίσκεται μπροστα στα μάτια των αριστερών ηγετών, μόνο που αρνούνται να τη δουν. Είναι η ενότητα των αριστερών κομμάτων στη βάση σοσιαλιστικού προγράμματος, είναι ο αγώνας για την εξουσία. Οι αστοί προετοιμάζονται για την επίθεση τους — το εργατικό κίνημα πως την αντιμετωπίζει; Δεν υπάρχουν δυνατότητες ούτε χρονικά περιθώρια για άλλα λάθη. Δεν υπάρχει πια η δικαιολογία πως αν η αριστερά διεκδικήσει την εξουσία, θα σπρώξει τη δεξιά να συσπειρωθεί. Οι αριστεροί ηγέτες πρέπει να μπουν μπροστα στις ευθύνες τους. Οι αγωνιστές της βάσης μέσα στο εργατικό κίνημα και την αριστερά πρέπει να βάλουν επιταχτικά το ζήτημα της αλλαγής της γραμμής.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Η Αστική Τάξη Μπροστα στον καθρέπτη

Ο πατέρας μου είναι ένας επιχειρηματίας όπως όλους τους άλλους κεφαλαιοκράτες της πατρίδας μας. Ντύνεται με ακριβα ρούχα, πίνει πούρα Αβάνας, συνηθίζει να τρώει στη Λαπάτσα, να πίνει τον καφέ του στο Χίλτον και να κυκλοφορεί με πολυτελές αυτοκίνητο. Είναι αυτό που λέμε ένας πετυχημένος άνδρας της εποχής.

Στα νεανικά του χρόνια δεν ήταν παρά ένας εμποράκος. Παντρεύτηκε όμως γυναίκα απο τζάκι, έστω κι' αν τον περνούσε μερικά χρονάκια. Με το γάμο του αυτό εκτος απο γυναίκα βρήκε και έπολογισμη ποίκα, κι' έτσι άνοιξαν αυτές οι πόρτες που είναι πάντα κλειστές για τους φτω-

χους και μπήκε μέσα, με λίγα λόγια τον έκανε άνθρωπο όπως λει κι η μητέρα μου καμιά φορά όταν παρεκτρέπεται.

Στην πολιτική δεν θέλει ν' ανακατεύεται πολύ αν και είναι μέλος του ΟΕΒ και πιστεύει στο δόγμα «πατρική θρησκεία οικογένεια» και δεξιός πρόεδρος να ευλογεί τα κέρδη του. Εκκλησία πηγαίνει κάθε Πάσχα. Ωστόσο φροντίζει να δίδει δωρεές σε διάφορα Φιλανθρωπικά Ιδρύματα. Δίδει ασ πούμε £10.000 δηλώνει ότι έδωσε £50.000 και έτσι γλυτώνει £20.000 απ' το φόρο. Έτσι και τη ψυχή του σώζει για την μεταθάντο ζωή και τα κέρδη του αυξάνει επί της γής.

Με τη μητέρα μου εί-

ναι λιγάκι αυστηρός προπάντως σε θέματα ηθικής. Ανδροκράτης που λένε. Μονάχα σε κάτι δεξιώσεις με υψηλα ιστάμενα πρόσωπα δικα μας και ξένα, την αφήνει κάπως ελεύθερη ίσως και καταφέρει καμιά φοροαπαλλαγή ή μερικές οικονομικές διευκολύνσεις για την εταιρεία. Μόνο σε τέτοιες περιπτώσεις δικαιολογείται να διακινδυνεύει η τιμή της οικογένειας για ν' αυξηθεί η τιμή της εταιρείας.

Η μητέρα μου είναι από τζάκι όπως είπαμε. Απο το γένος των Παλαιολόγων με το όνομα. Σύγχρονοι αυτοκράτορες του πλούτου. Σπούδασε στην Αγγλία και γι' αυτό καμιά φορά μπερδεύει

τις γλώσσες. Παίζει και λίγο πιάνο και πηγαίνει στις συναντήσεις της με τις άλλες κυρίες του καλου κόσμου για τσαϊ και πόκα.

Η δουλειά λεί είναι για τα ρολόγια και τους μαύρους και αφού αυτή είναι λευκή δεν δουλεύει ποτέ. Εξάλλου μόλις που προφτάνει όλη μέρα να κάνει τα ψώνια της, να πηγαίνει στο κομμωτήριο και το Ινστιτούτο προσπαθώντας μάταια να ξεγελάσει το χρόνο, και το βράδυ να είναι έτοιμη για τη δεξίωση. Το πλύσιμο λεί καταστρέφει την επιδερμίδα της, γι' αυτο πήραμε οικιακή βοήθο στο σπίτι γι' αυτές τις δουλειές.

Αγαπάει πολύ το σκυλάκι της, τα εξωτικά

λουλουδία, και τα πολυτελή κοσμήματα που της χάρισαν ένα σωρο επίδοξοι μουσικήρες. Μισα πολυ τους κόκκινους, τους μαύρους, που μετα απο το ταξίδι της στην Ν. Αφρική όλο κάφρους τους λεί, και την κυρία Λουλού που την διάλεξαν για την επιτροπή καλλιτεχνικών ενω αυτην την άφησαν έξω.

Η αδελφή μου σπουδάζει στη Ζυρίχη και απο τότε μας το παίζει λιγάκι αναρχικά. Φοράει τζηνς κυκλοφορεί με τζιπ, πίνει Τζην εντ τόνικ, και την βρίσκει στις ντίσκο, στα καφε και στο Αιγαίο με τον κάθε φλώρο. Είναι εναντίον του κατεστημένου, του γάμου, της οικογένειας και της

εργατικής τάξης αλλα ποτε εναντίον του χρήματος που παίρνει απο τον πατέρα της για να κάνει τα βίτσια της.

Τέλος, είμαι εγώ, πρωτότοκος και μοναδικός υιός της οικογένειας. Ο πατέρας με αγαπάει πολυ γιατί θα συνεχίσω το όνομα της οικογένειας. Έτσι δεν μου λείπει τίποτα. Γι' αυτο το παίζω και λιγάκι γκόμενος. Μόνο που καμια φορά με πάνει η απαισιοδοξία μου ότι αυτο δεν θα πάει και πολυ κι' ότι αυτοί που δουλεύουν για να ξοδεύουμε εμείς πάνω στη ράχη τους «αν ξυπνήσουν μονομιας θάρθει ανάποδα ο ντουινιάς» που λεί κι' ο Βάρναλης.

Γ. Κυπραίος

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

τα προβλήματα και οι συνταγες των αστών

Η Παγκόσμια οικονομική ανάκαμψη του 83, 84 γέμισε με ελπίδες τους αστούς και αισιοδοξία, για το μέλλον του καπιταλιστικού τους συστήματος.

Όπως όμως πρόβλεπαν οι μαρξιστές αυτή η ανάκαμψη θα ήταν αναιμική και σύντομη, που πολύ γρήγορα θα ακολουθείτο από νέα ύφεση με ακόμα πιο μεγάλα προβλήματα και συνέπειες, όπου ακόμα και τη περίοδο της άνθισης η Ευρώπη μετρούσε 19 Εκατομμύρια ανέργους και με εκατοντάδες εκατ. ανέργους στο τρίτο κόσμο.

Σήμερα ο καπιταλισμός σε διεθνή κλίμακα μπήκε ήδη ξανά σε νέα ύφεση, όπου αναγκάζεται να καταστρέψει παραγωγικές δυνάμεις, για να αντιμετωπίσει τη κρίση, σαν ένα σύμπτωμα της σήψης του συστήματος που βρίσκεται σε καταρρευση. Οι ρυθμοί ανάπτυξης που δίνονται για την οικονομία των ΗΠΑ (το τι συμβαίνει σ' αυτή τη χώρα έχει άμεση αντανάκλαση στις υπόλοιπες βιομηχανικές χώρες και σε ολόκληρο το κόσμο) είναι 3% για το 85 σε σχέση με 6,8% το 84!

Οι τεράστιες κινητοποιήσεις της εργατικής τάξης που είδαμε τη τελευταία περίοδο και στις ίδιες τις βιομηχανικές χώρες της Ευρώπης δεν ήταν τίποτα άλλο παρα αντανάκλαση των αντικειμενικών συνθηκών οι οποίες σπρώχνουν στην αλλαγή της συνείδησης του εργατικού κινήματος.

Σε πολύ πιο παλιές εκδόσεις της εφημερίδας μας, προβλέπαμε ότι αργά ή γρήγορα, η διεθνής κρίση θα πλήξει και τη Κυπριακή οικονομία, που δεν θα μπορεί να αποφεύγει συνεχώς τις επιπτώσεις της, όπως είδαμε να συμβαίνει τα τελευταία χρόνια για πολλούς και κύρια τυχαίους παράγοντες και όχι σίγουρα στη βάση μια υγιούς οικονομικής βάσης.

«Η κρίση που υποβόσκει και θα βρει γρήγορα την έκφραση της μέσα από μια έκρηξη του πληθωρισμού, στασιμότητα στην παραγωγή και αύξηση της ανεργίας έχει τα αίτια στην ίδια την δομή και λειτουργία του συστήματος. Η κρίση θα συνεχίσει να βαθαίνει παρα τις περιόδους αναιμικής ανάπτυξης που θα της διαδέχονται περίοδοι υφέσεως.

Η παραδοσιακή εξάρτηση από τις εισαγωγές (πετρέλαιο, πρώτες ύλες, κεφαλαιουχικά αγαθά, τρόφιμα) οι άσχημες προοπτικές για τις εξαγωγές που οφείλονται στην διαρθρωτική κρίση της Βιομηχανίας και της γεωργίας, σε συνδυασμό με την τάση παραπέρα αύξησης του δημοσίου χρέους προμηνύουν ένα πολύ σκοτεινό μέλλον.

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι ότι αύριον θα καλείται ο εργαζόμενος λαός να πληρώσει:

- με βαριές φορολογίες
 - μ' αποτομή πτώση του βιοτικού του επιπέδου
 - με ανεργία
 - με μειωμένες κοινωνικές παροχές
- Σοσιαλιστική Έκφραση - Απρίλης 83».

Η κατάσταση της οικονομίας και οι αδυναμίες των αστών

Το 84 παρα το ότι η Κυπριακή οικονομία πέτυχε ρυθμούς ανάπτυξης γύρω στο 6,5% εντούτοις ωρισμένα μεγέθη είχαν αρνητικές εξελίξεις όπως: Άνοδος του ρυθμού πληθωρισμού, αύξηση στο έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών, αύξηση του εξωτερικού χρέους, (έχει φτάσει τα 600 εκατ. -προβλέπεται να φτάσει το 1 δισ. σε 5 χρόνια), διατήρηση του δημοσιονομικού ελλείμματος σε ψηλά επίπεδα και έλλειμμα εμπορικού ισοζυγίου 418 εκατ. Για το 85 ο ρυθμός ανάπτυξης προβλέπεται να κυμάνθει στο 3-3,5% με συνεπικολούθα, αύξηση της ανεργίας και του ρυθμού αύξησης του πληθωρισμού.

Ηδη τα στοιχεία που δόθηκαν για το Εμπορικό ισοζύγιο του Απρίλη μας δείχνουν εκρηξη του ελλείμματος όπου από 25 εκατ. τον Απρίλη του 84 ανέβηκε στα 73 εκατ. έλλειμμα τον Απρίλη του 85.

Η Τράπεζα Κύπρου σε μελέτη της επισημαίνει ότι η απόδοση των κεφαλαίων βρίσκεται σε πτωτική τάση και συγκρίνεται δυσμενώς με τις νέες βιομηχανικές χώρες του τρίτου κόσμου.

Εισηγείται δε για το ξεπέρασμα της κρίσης που μαστίζει τη Κυπριακή οικονομία την μείωση των ρυθμών οικονομικής ανάπτυξης — (στην ουσία δηλαδή εισηγείται καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων — όπου η αύξηση της παραγωγικότητας γίνεται εισήγηση να στηριχθεί όχι μόνο στις επενδύσεις αλλά και στην αχρήστευση των λιγώτερο παραγωγικών μονάδων).

Ο υπουργός οικονομικών στις 15 του Μάη που μας πέρασε κανει και αυτός τις εισηγήσεις του για το ξεπέρασμα της κρίσης προτείνοντας μέτρα όπως:

- α) εισαγωγή του φόρου προστιθέμενης αξίας
- β) παγοποίηση των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων
- γ) τροποποίηση του τιμαριθμικού κλπ.

Τα ίδια μέτρα λίγο ή πολύ εισηγούνται και όλοι οι εργοδοτικοί σύνδεσμοι ΚΕΒΕ-ΟΕΒ και ο αστικός τύπος και κύριο στοχο τους έχουν να βασίσουν, το ξεπέρασμα της κρίσης, που οι ίδιοι και το σύστημα τους έχουν ρίξει τη κοινωνία, πάνω στις ράχες των εργαζομένων, κτυπώντας σκληρά το βιοτικό τους επίπεδο.

Η ΠΕΟ σε απάντηση της στη μελέτη της Τράπεζας Κύπρου (Χαραυγή 7/7/85) σωστά επισημαίνει ότι η πολιτική μείωσης των ρυθμών οικονομικής ανάπτυξης θα έχει σαν συνέπειες την ανεργιακή έκρηξη, υποβίβαση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, επιδείνωση των δημοσίων οικονομικών κ.λ.π., προτείνοντας όχι μείωση αλλά μεγιστοποίηση των ρυθμών ανάπτυξης.

Τι εισηγείται όμως η ΠΕΟ για την μεγιστοποίηση των ρυθμών ανάπτυξης;

α) *Παγοποίηση των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων*

β) *καθεστώς λιτότητας και περισυλλογής στη διαχείριση των κρατικών δαπανών.*

γ) *περιορισμούς στην εισαγωγή διαφόρων εμπορευμάτων για προστασία της ντόπιας παραγωγής.*

δ) *καταπολέμηση της φοροδιαφυγής και φοροαποφυγής.*

Στην ουσία με τα δυο πρώτα μέτρα η ΠΕΟ εισηγείται κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων με παγοποίηση του μισθού τους ή ακόμα με περιορισμό των κοινωνικών παροχών.

Σ' ότι αφορά το προστατευτισμό πρέπει να πούμε ότι αν αυτός εφαρμοστεί από όλες τις χώρες, πάνω σε «παγκόσμιο επίπεδο, αφού όλες επιθυμούν κάτι τέτοιο λόγω των προβλημάτων που όλες οι χώρες αντιμετωπίζουν, τότε θα είχε καταστροφικές συνέπειες χειρότερες ακόμα και από εκείνες που είχαμε στο μεγάλο κραχ του 1929-30.

Το ίδιο σε μεγάλο βαθμό ανέφικτη είναι και η φορολογία του ιδιωτικού ιδίως μεγάλου κεφαλαίου όπου η προθυμία του για επενδύσεις εξαρτάται από το μέγεθος και έκταση των φοροαπαλλαγών που θα του υποσχεθούν.

Αδυνατεί η ΠΕΟ να δει (ή μήπως εθελοτυφλεί;) αυτό που η ίδια η Τράπεζα Κύπρου επισημαίνει στη μελέτη της, ότι για τη χαμηλή απόδοση των κεφαλαίων φταίνει:

α) *Το μικρό μέγεθος της μέσης παραγωγικής μονάδας η οποία δεν μπορεί να ωφεληθεί από τις οικονομίες που προσφέρει η μεγάλη παραγωγική μονάδα με μοντέρνα τεχνολογία κ.τ.λ.*

β) *Από το ότι το μεγαλύτερο μέρος των επενδύσεων πάνε σε μη παραγωγικούς τομείς (αλλά σε παρασιτικούς και κερδοσκοπικούς τομείς).*

γ) *Στην ανεπάρκεια επενδύσεων στον μεταποικτικό τομέα όπου τα περιθώρια για βελτίωση της παραγωγικότητας είναι μεγαλύτερα.*

Φυσικά η Τράπεζα Κύπρου σαν ένα μέρος του κεφαλαιοκρατικού μας κόσμου δεν μπορεί να προχωρήσει παραπέρα και να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα στο ποιοι φταίνει για τις πιο πάνω αδυναμίες και τι πρέπει να γίνει για να ξεπεραστούν.

Αυτό συμβαίνει γιατί η βασική ρίζα του προβλήματος βρίσκεται στην ίδια τη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος και τρόπου παραγωγής, όπου το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας και τα προσωπικά συμφέροντα, των επιμέρους καπιταλιστών, καθλώνουν την βιομηχανία στις διαστάσεις που έχει σήμερα: της μικρής, παραγωγικής μονάδας, η οποία αδυνατεί η κάθε μια από μόνη της να εκμεταλλευτεί και αξιοποιήσει τη τεράστια τεχνολογία που υπάρχει σήμερα (πράγμα που αδυνατούν να κάνουν ακόμα και οι καπιταλιστές της δύσης με πολύ πιο μεγάλα κεφάλαια).

Αυτό είναι στην ουσία που συμβαίνει σε μια σειρά από τομείς της οικονομίας μας, οι οποίοι, κατατεμαχισμένοι σε μικρές μονάδες, ο ένας μετά τον άλλο αρχίζουν να αντιμετωπίζουν προβλήματα αδυνα-

τώντας να αντεπεξέλθουν του συναγωνισμού του ξένου κεφαλαίου (διεθνούς ανταγωνισμού) λαμβανόμενης και σαν δεδομένης της πολύ μικρής εσωτερικής αγοράς (ιδιαίτερα μετά την ανοικοδόμηση). Το βασικό συμπέρασμα που μπορεί να βγει από τις πιο πάνω διαπιστώσεις είναι ότι για να ξεπεραστούν τα αδιέξοδα και κρίση στην οποία έχει μπει η οικονομία μας, χρειάζεται ο κεντρικός σχεδιασμός και προγραμματισμός της παραγωγής σε μια σειρά από σημαντικούς τομείς της οικονομίας, για να μπορέσουν να αξιοποιηθούν όλα τα ωφέληματα που αναφέρονται.

Φυσικά σε μια τέτοια πορεία δεν πρόκειται να προχωρήσουν οι καπιταλιστές, που σε τέτοια περίπτωση θα τους φέρνει σε σύγκρουση με τα προσωπικά τους συμφέροντα, αφού θα προϋποθέτει πρώτα και κύρια τη κοινωνικοποίηση (κρατικοποίηση με άμεσο εργατικό έλεγχο) των σημαντικών τομέων της οικονομίας, για να μπορέσει να σχεδιαστεί και προγραμματιστεί.

Το εργατικό κίνημα μπορεί να δώσει τη διέξοδο

Αυτοί που δεν έχουν τίποτα να χάσουν αλλά να κερδίσουν αφάνταστα είναι οι εργαζόμενοι που αργά η γρήγορα, θα κινηθούν πρώτα και κύρια για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις που ήδη άρχισαν να εξαπολύουν οι αστοί για να φορτώσουν τα βάρη της δικής τους αδυναμίας πάνω στο εργατικό κίνημα.

Σε δεύτερο στάδιο συνειδητοποιώντας το εργατικό κίνημα τα πλήρη αδιέξοδα και αδυναμίες του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής αναγκαστικά πλέον θα κινηθεί για να βάλει στο περιθώριο τους αστούς και το σύστημα τους, προχωρώντας και παίρνοντας αυτά τα μέτρα που οι αστοί αδυνατούν σήμερα να πάρουν, διότι τους εμποδίζουν τα καπιταλιστικά τους συμφέροντα.

Σ' αυτή τη πορεία σοβαρές ευθύνες φέρουν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις (κύρια η ΠΕΟ) και τα Αριστερά κόμματα οι ηγεσίες των οποίων πρέπει να πάψουν να αναζητούν λύσεις μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού, ενός συστήματος που έχει εξαντλήσει τα περιθώρια ανάπτυξης του.

Οι ηγεσίες των οργανώσεων της εργατικής τάξης έχουν σήμερα το καθήκον να δώσουν τη σωστή καθοδήγηση και προοπτικές στο εργατικό κίνημα.

Αυτό σημαίνει πρώτα από όλα ιδεολογική και οργανωτική προετοιμασία των μαζών, για να αντιμετωπίσουν τις μάχες που έρχονται, αρνούμενοι να παίζουν στο μέλλον το παιχνίδι του εθνικισμού, που οι αστοί προσπαθούν να επιβάλουν, ριχόντας όλο και περισσότερο βάρος στο ταξικό χαρακτήρα των προβλημάτων. (συμπεριλαμβανομένου και του

εθνικού). Το πρώτο και πιο σημαντικό βήμα σ' αυτό τον αγώνα της εργατικής τάξης θα αποτελέσει η σύμπληξη ενός ενιαίου μετώπου της Αριστερας (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) στη βάση ενός Σοσιαλιστικού προγράμματος για διεκδίκηση της εξουσίας. Αυτή θα είναι και η μοναδική απάντηση στα σχέδια της δεξιάς για

ενοποίηση (που πρέπει να την δούμε σαν αντανάκλαση της οικονομικής κρίσης) με κύριο στόχο το κτύπημα του εργατικού κινήματος, πράγμα που αδυνατούσε να κάνει η μέχρι σήμερα αδύναμη και ασταθής κυβέρνηση Κυπριανού.

ΜΑΖΟΣ

ΑΥΞΑΝΕΤΑΙ Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Αυξάνει από αυτή την έκδοση η τιμή της εφημερίδας μας κατά 5 σεντ και έτσι θα πωλείται τώρα στην τιμή των 20 σεντ.

Η Σοσιαλιστική Έκφραση για χρόνια τώρα κρατούσε σταθερή την τιμή της. Σήμερα όμως είναι αναγκασμένη να ακολουθήσει τις άλλες εφημερίδες μετά από αρκετή καθυστέρηση.

Είμαστε βέβαιοι πως οι αναγνώστες μας θα κατανοήσουν την αύξηση αυτή και θα συνεχίσουν να υποστηρίζουν και να διαδίδουν τις ιδέες της Σοσιαλιστικής Έκφρασης.

Η Συντακτική Επιτροπή

αγοραζετε τη σοσιαλιστική έκφραση

σοσιαλιστική έκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00